

BLAKE PIERCE

ÅTRÅDD

EN RILEY PAIGE-RYSARE — BOK 3

Blake Pierce

Åtrådd

Аннотация

ÅTRÅDD är bok #3 i den bästsäljande Riley Paige rysarserien, som börjar med BORTA (Bok #1)--en hemladdning med över 100 femstjärniga recensioner! När prostituerade börjar hittas döda i Phoenix så är det inte många som höjer på ögonbrynen. Men när någon upptäcker ett mönster av hemska mord så inser polisen att en seriemördare är lös och att de har tagit vatten över huvudet. FBI rings in eftersom morderna är så säregna, och de vet att de måste ge fallet till sin mest briljanta agent: Specialagent Riley Paige. Riley som håller på att återhämta sig från sitt förra fall försöker få ihop sitt liv igen och är först motvillig. Men när hon får höra hur hemska morderna är så inser hon att mördaren snart kommer slå till igen och hon känner sig tvungen att ta fallet. Hon påbörjar jakten på mördaren och hon blir besatt och går för långt—kanske har hon den här gången gått så långt att hon tappar greppet. Rileys jakt leder henne in i en obehaglig värld med prostituerade, olyckliga familjeliv, och brutna drömmar. Hon får reda på att även hos dessa utslagna kvinnor så finns det hopp, hopp som en våldsamt psykopat håller på att ta ifrån dem. När en tonårsflicka blir kidnappad så sätts Riley i en hektisk kamp mot klockan och hon försöker sätta sig in i mördarens tankar. Men det hon hittar där får henne att inse något så chockerande hon aldrig kunnat föreställa sig. En mörk psykologisk thriller som får dig att sätta hjärtat i halsgropen.

ÅTRÅDD är bok #3 i en hisnande ny serie—med en älskvärd ny karaktär—som kommer göra det svårt att släppa boken. Bok #4 i Riley Paige serien kommer snart.

Содержание

Prolog	10
Капител 1	15
Капител 2	21
Капител 3	33
Капител 4	37
Капител 5	44
Капител 6	56
Капител 7	67
Капител 8	76
Капител 9	83
Капител 10	88
Конец ознакомительного фрагмента.	89

ÅTRÅDD

(EN RILEY PAIGE-RYSARE — BOK 3)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce är författaren bakom den bästsäljande rysarserien RILEY PAGE, som består av tretton böcker (det kommer fler). Blake Pierce har också skrivit rysarserien MACKENZIE WHITE, som består av nio böcker (det kommer fler); rysarserien AVERY BLACK, som består av sex böcker; rysarserien KERI LOCKE, som består av fem böcker; rysarserien MAKING OF RILEY PAIGE, som består av två böcker (det kommer fler); rysarserien KATE WISE, som består av två böcker (det kommer fler); och de två psykologiska spänningsromanerna om CHLOE FINE (det är fler på väg).

Blake är en filtig läsare och hon har älskat rysare och thrillers hela sitt liv. Hon blir glad när ni hör av er, så gå gärna in på www.blakepierceauthor.com för mer information och kontaktuppgifter.

Copyright © 2016 Blake Pierce. Alla rättigheter förbehålles. Med undantag tillåtna i enlighet med U.S. Copyright Act 1976, ingen del av denna publikation får återskapas, distribueras eller sändas på något vis, eller förvaras i databas eller hämtningssystem utan författarens medlåtande. Den här e-boken

är licenserad enbart för personligt bruk. Den här e-boken får inte återförsäljas eller skänkas bort. Om ni vill dela den här boken med någon annan, var vänlig och köp ytterligare en kopia för varje mottagare. Om du läser boken och inte köpte den, eller om den inte köpts åt dig, var då god och lämna tillbaka den och köp en egen kopia. Tack för att ni respekterar denna författares hårda arbete. Det här är skönlitteratur. Namn, karaktärer, företag, organisationer, platser, händelser, och incidenter är antingen en produkt av författarens fantasi eller används fiktivt. Eventuella liknelser med riktiga personer, levande eller döda, är helt slumpmässig. Omslagsbild Copyright GongTo, använd med licens från Shutterstock.com.

BÖCKER AV BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE-RYSARE

BORTA (Bok #1)

TAGEN (Bok #2)

ÅTRÅDD (Bok #3)

LOCKAD (Bok #4)

EN SERIE AV PSYKOLOGISKA

SPÄNNINGSTHRILLERS OM JESSIE HUNT

DEN PERFEKTA HUSTRUN (Bok #1)

DET PERFEKTA KVARTERET (Bok #2)

CHLOE FINE PSYKOLOGISKA

SPÄNNINGSROMANER

GRANNEN (Bok #1)

GRANNENS LÖGN (Bok #2)

ÅTERVÄNDNINGSGRÄND (Bok #3)

KATE WISE RYSARSERIE

OM HON VISSTE (Bok #1)

OM HON SÅG (Bok #2)

DECKARSERIEN OM MACKENZIE WHITE

INNAN HAN DÖDAR (Bok #1)

INNAN HAN SER (Bok #2)

DECKARSERIEN OM MACKENZIE WHITE

INNAN HAN DÖDAR (Bok #1)

INNEHÅLL

[Prolog](#)

[Kapitel 1](#)

[Kapitel 2](#)

[Kapitel 3](#)

[Kapitel 4](#)

[Kapitel 5](#)

[Kapitel 6](#)

[Kapitel 7](#)

[Kapitel 8](#)

[Kapitel 9](#)

[Kapitel 10](#)

[Kapitel 11](#)

[Kapitel 12](#)

[Kapitel 13](#)

[Kapitel 14](#)

[Kapitel 15](#)

[Kapitel 16](#)

[Kapitel 17](#)

[Kapitel 18](#)

[Kapitel 19](#)

[Kapitel 20](#)

[Kapitel 21](#)

[Kapitel 22](#)

[Kapitel 23](#)

[Kapitel 24](#)

[Kapitel 25](#)

[Kapitel 26](#)

[Kapitel 27](#)

[Kapitel 28](#)

[Kapitel 29](#)

[Kapitel 30](#)

[Kapitel 31](#)

[Kapitel 32](#)

[Kapitel 33](#)

[Kapitel 34](#)

[Kapitel 35](#)

[Kapitel 36](#)

[Kapitel 37](#)

[Kapitel 38](#)

[Kapitel 39](#)

[Kapitel 40](#)

Kapitel 41

Prolog

Janine tyckte sig se något mörkt föremål i vattnet nere vid strandkanten. Det såg ut att vara någonting stort och svart, och det verkade röra sig lite i det vågskvalpiga vattnet.

Hon tog ett bloss från pipan med marijuana och överlämnade den därefter till sin pojkvän. Kunde det kanske vara en riktigt stor fisk? Eller någon annan slags varelse?

Janine ruskade lite på huvudet, hon ville inte låta fantasin spela henne ett spratt. Om hon blev rädd nu, så skulle det bara förstöra hennes rus. Nimbo Lake var en stor, konstgjord reservoar, byggd för fiske, precis som många andra sjöar i Arizona. Det hade trots allt aldrig funnits berättelser om något slags Nessie-monstret här omkring.

Colbys röst drog henne plötsligt ur tankarna, "Wow, titta, sjön står i lågor!"

Janine vände sig om för att titta på sin pojkvän. Hans fräkniga ansikte och röda hår lyste upp i det sena eftermiddagsljuset. Han hade just tagit ett bloss från pipan och tittade ut över vattnet med glansiga ögon och ett uttryck av total förundran.

Janine fnittrade till. "Du är ju bara hög." sa hon. "På alla sätt och vis."

"Ja, men då är sjön det också," sa Colby.

Janine vände sig om och tittade ut över Nimbo Lake. Trots att hennes eget rus ännu inte hade kickat in, så var synen fantastisk.

Den sena eftermiddagssolen såg ut att sätta kanjon väggen i lågor och den omringade allt i en röd och guldig ton. Vattnet verkade reflekterade färgerna som en stor, blank spegel.

Hon kom plötsligt ihåg att nimbo betydde gloria på spanska. Namnet passade perfekt.

Hon tog tillbaka pipan, inhalerade djupt och kände den familjära, brännande känslan ner i halsen. Hon visste att hon skulle bli hög vilken sekund som helst. Det skulle bli roligt.

Men, vad var den där svarta skepnaden i vattnet?

Säkert bara en skugga från solnedgången, tänkte Janine för sig själv.

Oavsett vad det var, så var det bäst att ignorera det, hon ville inte bli skrämmd eller rädd nu. Allting var så perfekt. Det här var deras favoritplats, hennes och Colbys—så lummigt och vackert, inbäddad i en av vikarna av sjön, borta från campingplatserna, borta från allt och alla.

Hon och Colby brukar vanligtvis komma hit på helgerna, men idag hade de istället skippat skolan och bara dragit iväg. Det sena sommarvädret var helt enkelt för härligt för att missa. Det var mycket svalare och finare här uppe, än nere i Phoenix. Colbys gamla bil var parkerad på sidan av grusvägen bakom dem.

Medan hon såg ut över sjön började hon äntligen känna sig hög—känslan av ett riktigt härligt, avslappnande rus. Sjön var nästan för vacker, för att titta på. Så hon vände sig och såg på Colby istället. Han såg otroligt vacker ut han också. Hon tog tag i honom och kysste honom. Han kysste henne tillbaka. Åh, han smakade

fantastiskt. Allt om honom både kändes och såg fantastiskt ut.

Hon drog bort sina läppar från hans, blickade djupt in i hans ögon och viskade andlöst, "Nimbo betyder gloria, visste du det?"

"Wow," sa han. "Wow."

Det lät som att det var det mest fantastiska han någonsin hade hört i hela sitt liv. Han såg och lät så rolig ut när han sa det, som att det var religiöst eller nått. Janine började skratta, och Colby såg på henne med en förvånad min, och började sedan skrattade han också. Efter ett par sekunder kastade de sig in i varandras armar igen, smekandes.

Janine lösgjorde sig själv.

"Vad är det?" frågade Colby.

"Ingenting alls", sa Janine och log.

På ett ögonblick drog hon av sig sin topp. Colbys ögon utvidgades.

"Vad gör du?" frågade han häpet.

"Vad tror du att jag gör?"

Hon började kämpa med hans T-shirt, försökte dra den över hans huvud.

"Vänta lite," sa Colby bestört. "Precis här?"

"Varför inte här? Det är bättre än baksätet på din bil. Ingen ser."

"Men tänk om en båt..."

Janine skrattade till. "Om det kommer en båt, så vadå? Vem bryr sig?"

Colby samarbetade nu och hjälpte henne att ta av hans T-

shirt. De var båda klumpiga av upphetsning, vilket bara ökade spänningen. Janine kunde inte förstå varför de inte hade gjort det här tidigare. Det var inte som att det här var första gången de hade kommit hit för att röka gräs.

Men den där skepnaden nere i vattnet fortsatte att tränga in i Janines medvetande. Det var någonting där, och tills hon visste vad det var, skulle det fortsätta att gnata på henne och förstöra allt.

Flämtande ställde hon sig upp.

"Kom igen," sa hon. "Kom och kolla något med mig."

"Vad för nått?" frågade Colby.

"Jag vet inte vad det är. Men kom igen."

Hon tog Colbys hand och de stapplade ner för den grova sluttningen mot stranden. Janines rus började kännas obehagligt nu. Hon hatade när det hände. Ju snabbare hon kunde säkerställa att allt detta var ofarligt, desto snabbare kunde hon gå tillbaka till att känna sig upprymd och härlig igen. Men hon började ändå önska att hennes rus inte vore så intensivt.

För varje stapplande steg de tog, blev föremålet i vattnet allt tydligare. Det såg ut att vara gjord av svart plast, och här och där bröt sektioner av det genom vattenytan. Vid sidan av föremålet var det något litet och vitt som stack fram.

En meter ifrån strandkanten kunde Janine äntligen se att det var en stor svart sopsäck. Den var öppen på ena sidan och ur öppningen pekade en onaturligt blek hand ut.

Det kanske är en skyltdocka, tänkte Janine först.

Hon böjde sig ner mot vattnet för att ta en närmare titt. Naglarna var målade med ett rött nagellack som såg onaturligt färgglatt ut i kontrast till den bleka handen. En fruktansvärd insikt fort plötsligt igenom Janines kropp, som en elektrisk stöt.

Handen var verklig. Det var en kvinnas hand. Den svarta sopsäcken innehöll en död kropp.

Janine började skrika. Sekunden senare så började Colby skrika också.

Kapitel 1

Riley stod långt fram i klassrummet på FBI akademien, hon visste att de bilder som hon var på väg att visa skulle chocka hennes studenter. Några av dem skulle förmodligen inte kunna hantera det. Hon skannade de ivriga, unga ansiktena, som såg på henne från en halvcirkel av skrivbord.

Låt oss se hur de reagerar, tänkte hon. Detta kan komma att bli viktigt för dem.

Självklart visste Riley att seriemord var ett sällsynt brott. Ändå fick dessa unga individer studera allt som gick att lära ut. De strävar efter att bli fältagenter för FBI och de skulle snart själva upptäcka hur de flesta lokala lagförvaltare inte har någon som helst erfarenhet av seriemördare. Specialagenten Riley Paige var en auktoritetsfigur när det kom till seriemord.

Hon klickade till sist på fjärrkontrollen. De första bilderna som skulle visas på den stora plattskärmen var allt annat än våldsamma. De var fem olika porträtt, ritade med kol. Porträtten visade fem kvinnor, de varierade i åldrarna från tonåring till medelålders. Alla kvinnorna var attraktiva och log mot beskådaren. Porträtten hade gjorts med skicklighet och kärleksfullt konstnärskap.

Samtidigt som Riley klickade på kontrollen sa hon, "Dessa fem porträtt gjordes för åtta år sedan, av en konstnär som heter Derrick Caldwell. Varje sommar tjänade han gott med pengar

genom att rita porträtt av turister på Dunes Beach Boardwalk här i Virginia. Dessa kvinnor tillhörde hans allra sista kunder."

Efter att det femte porträttet dök upp på skärmen, så tvekade Riley en sekund innan hon tryckte på fjärrkontrollen igen. Nästa fotografi var en bild av en frysbox fylld med styckade, kvinnliga kroppsdelar. Hon hörde eleverna flämta till.

"Det här är vad som fanns kvar utav dessa kvinnor", sa Riley. "Medan Derrick Caldwell ritade av dem blev han övertygad att de, för att använda hans egna ord, "var alltför vackra för att leva." Så han följde efter kvinnorna en efter en, dödade dem, styckade dem och behöll dem i sin frys."

Riley klickade igen, och de bilder som kom upp näst var ännu mer chockerande. De var fotografier som tagits av ett team medicinska undersökare efter att de hade försökt sammansätta kropparna.

"Det visade sig att Caldwell 'blandade' kroppsdelarna, så att kvinnorna blev avhumaniserade och omöjliga att känna igen," sa Riley.

Hon vände sig bort från skärmen och blickade ut över klassen. En manlig student sprang mot utgången med en hand tryckt över munnen. Flera av de andra eleverna såg också ut att var på gränsen till att kräkas. Några grät tyst. Endast en handfull tycktes vara orörda.

Paradoxalt nog kände sig Riley ganska säker på att de studenter som var oberörda, var de som inte skulle klara den akademiska träningen. För dem var detta bara bilder, det

var inte på riktigt. Deras första riktiga möte med något så skräckinjagande skulle kunna bli farligt. De skulle inte kunna hantera de personliga eftereffekterna och den posttraumatiska stressen som de kunde drabbas av. Bilden av en flammande fackla dök fortfarande upp i hennes medvetande från stund till stund, men hennes PTSD hade minskat. Hon höll på att läka, äntligen. Men hon var säker på att en person först måste känna något på riktigt, innan de kan återhämta sig från det.

"Och nu," sa Riley, "Kommer jag att säga ett par påståenden, och jag vill att ni ska berätta för mig om det är en myt eller ett faktum. Här är den första. 'De flesta seriemördare dödar av sexuella skäl.' Myt eller faktum?"

Flera händer räcktes upp bland eleverna. Riley pekade på en student med ett, i synnerhet, ivrigt ansiktsuttryck på första raden.

"Faktum?" svarade studenten i en frågande ton.

"Korrekt, det är ett faktum", sa Riley. "Även om det kan finnas andra orsaker så är en sexuell komponent den allra vanligaste. Detta kan sedan komma att visas på olika sätt, vissa är värre än andra. Derrick Caldwell är ett klassiskt exempel. Teamet av medicinska undersökare fastställde att han begick nekrofilhandlingar på offren innan han styckade dem."

Riley pausade för en sekund, hon såg att de flesta av eleverna skrev ner anteckningar i sina bärbara datorer. Sedan fortsatte hon, "Här är ett annat påstående. "Seriemördare ökar sitt våld mot sina offer medan de dödar dem."

Händerna räcktes upp igen. Den här gången pekade Riley på

en student som satt några rader längre bak.

"Faktum", sa studenten.

"Myt", sa Riley och skakade på huvudet. "Trots att jag faktiskt har sett några undantag så visar de flesta fallen att ingen sådan förändring sker. Derrick Caldwell's våldsnivå var konsekvent medan han dödade. Han var absolut hänsynslös, men knappast något ont geni. Han blev girig. Han tog alla sina offer inom en period av en och en halv månad. Alla dessa kvinnor försvann alltså omkring samma plats, och efter att dragit till sig den typen av uppmärksamhet, var hans arrestering praktiskt taget oundviklig."

Hon tittade på klockan och såg att timmen hade kommit till sitt slut.

"Det var allt för idag," sa hon avslutande. "Men kom ihåg att det finns många felaktiga antaganden om seriemördare och många myter cirkulerar fortfarande. Beteendeanalysenheten har samlat in och analyserat data, och jag har arbetat med seriemord utöver hela landet. Vi har fortfarande mycket information att täcka i kommande lektioner."

Klassen bröt upp och Riley började packa ihop sitt material för att gå hem. Tre eller fyra studenter samlade sig kring hennes skrivbord för att ställa några frågor.

En manlig student frågade, "Agent Paige, var inte du inblandad i Derrick Caldwell-fallet?"

"Jo, det var jag," svarade Riley. "Men det är en historia för en annan gång."

Det var också en historia som hon inte var speciellt ivrig att berätta, men det sa hon inte.

En ung kvinna frågade, "Blev Caldwell någonsin avrättad för sina brott?"

"Inte ännu".

I ett försök till att inte vara oförsämd, tog Riley kvickt tag sina saker och slank förbi eleverna mot utgången. Caldwell's överhängande avrättning var inte något hon kände sig bekväm med att diskutera. Sanningen var att hon förväntade sig ett datum för avrättningen vilken dag som helst nu. Som hans främsta tillfångatagare hade hon en stående inbjudan att bevittna hans död. Men hon hade inte bestämt sig för huruvida hon skulle gå eller inte.

Riley kände att hon mårde bra när hon gick ut ur byggnaden och möttes av en förtjusande septembereftermiddag. Hon var, efter allt, fortfarande på ledighet.

Hon hade lidit från PTSD sedan en manisk mördare hade hållit henne fången. Hon hade rymt och så småningom förde hon sin plågoande till rättsvisan. Men hon hade inte tagit ledigt efter det. Istället hade hon direkt fortsatt med att avsluta ett annat fall. Det hade varit en hemsk affär, i Upstate New York, som slutade med att mördaren begick självmord precis framför henne, genom att skära av sig sin egen hals.

Det ögonblicket hemsökte henne fortfarande. När sedan handledaren, Brent Meredith, kontaktade henne med ett nytt fall, hade hon den här gången tackat nej. Istället tog hon Merediths

andra förslag och gick med på att undervisa en klass på Quanticos FBI Akademi istället.

Medan hon hoppade in i sin bil och började köra hem tänkte Riley på vilket klokt val det hade varit. Äntligen hade hennes liv återfått en känsla av frid och lugn.

Men trots det, så började en krypande, välbekant känsla att sätta sig in. En känsla som gjorde att hennes hjärta började dunka, trots den vackra och lugna dagen. Det var en ökad känsla av förväntan, insåg hon, att det var något otrevligt som skulle komma.

Oavsett hur hårt hon försökte föreställa sig själv i denna lugna tillvaro för alltid, så visste hon, med en suck, att det inte skulle vara så för evigt.

Kapitel 2

Riley ryckte till av rädsla när hon hörde vibrationen i sin handväska. Hon stannade utanför ytterdörren till sitt nya hus och tog upp telefonen. Hennes hjärta dunkade i bröstet på henne.

Det var ett meddelande från Brent Meredith.

Ring mig.

Riley blev orolig. Kanske ville hennes chef bara kolla in läget för att se hur hon mådde. Han gjorde det mycket dessa dagar. Å andra sidan kanske han ville att hon skulle återvända till hennes vanliga jobb. Vad skulle hon då göra?

Jag säger nej, självklart, tänkte Riley för sig själv.

Men det kanske inte vore så enkelt. Riley tyckte om sin chef, och hon visste att han kunde vara mycket övertygande. Detta var helt enkelt ett beslut hon inte ville behöva göra, så hon la ifrån sig telefonen.

När hon öppnade ytterdörren och gick in i det ljusa, rena rummet i sitt nya hem, så försvann den tillfälliga ångesten. Allt verkade så rätt sedan hon hade flyttade hit.

En trevlig röst ropade.

"¿Quién es?"

"Soy yo," ropade Riley tillbaka. "Jag är hemma, Gabriela."

En medelålders, bastanta, kvinnan från Guatemala kom ut ur köket och torkade sina händer med en handduk. Det kändes bra att se Gabrielas leende ansikte. Hon hade varit familjens

hushållerska i flera år, långt innan Riley blev skild från Ryan. Riley var tacksam över att Gabriela hade gått med på att flytta in här med Riley och hennes dotter.

"Hur var din dag idag?" frågade Gabriela.

"Den var bra," sa Riley.

"¡Qué bueno!"

Gabriela försvann tillbaka in i köket. Doften av en underbar middag fyllde hela huset och hon hörde hur Gabriela börja sjunga glatt på spanska.

Riley stod kvar ensam i sitt vardagsrum och njöt av omgivningen. Hon och henne dotter hade nyligen flyttat hit. Det lilla lant-huset, som de hade bott i innan separationen, hade varit så isolerat att det inte kändes säkert. Dessutom hade Riley känt ett brådskande behov av en förändring, både för sig själv och för April. Nu när hennes skilsmässa hade gått igenom och Ryan var generös med barnunderhållsbidraget, så var det dags att unna sig ett helt nytt liv.

Det var fortfarande några finjusteringar att ta hand om. Några av möblerna som de hade tagit med sig var ganska gamla, och såg udda ut i en sådan stilren och modern miljö. Hon måste nog köpa några nya. En utav väggarna i vardagsrummet såg också ganska tom ut och Riley hade slut på tavlor att hänga upp. Hon gjorde en mental anteckning för att gå och shoppa med April den kommande helgen. Den tanken fick Riley att le, hon kände sig ganska så normal just nu, som en kvinna med ett trevligt familjeliv istället för en agent som spårade ner någon avvikande

mördare.

Men nu undrade hon plötsligt—vart var April?

Hon stannade upp för att lyssna. Ingen musik kom från Aprils rum på övervåningen. Då plötsligt hörde hon sin dotter skrika.

April's röst kom från bakgården. Riley flämtade och rusade genom matsalen och ut på det stora bakdäcket. När hon sedan såg hur Aprils ansikte och överkropp plötsligt hoppade upp ovanför staketet på grannen sida av tomten, så tog det Riley ett ögonblick att inse vad som pågick. När den initiala paniken hade lagt sig, så slappnade hon av och skrattade åt sig själv, det var bara en överreaktion. Men känslan hade varit instinktiv. Alltför nyligen hade Riley räddat April ifrån greppet av en galning som hade riktat in sig på henne, för att på så sätt hämnas henne mamma.

April försvann ur siktet och dök sedan upp igen, skrikandes av glädje. Hon hoppade på grannens trampolin. Hon hade blivit vän med flickan som bodde där, en tonåring som var ungefär lika gammal som April och även gick på samma högstadium.

"Var försiktig!" ropade Riley till April.

"Det går bra, mamma!" ropade April tillbaka andfådd.

Riley skrattade igen. Det var ett obekant ljud som kom från känslor som hon nästan hade glömt. Hon ville vänja sig vid att skratta igen.

Hon ville också vänja sig vid att se det glada uttrycket på sin dotters ansikte. Det kändes som nyss då April hade varit både upprorisk och tvär, mer än vad som tycktes normalt för en tonåring. Riley kunde knappast beskylla April för. Hon visste

att hon själv hade både missat och gått ifrån mycket som var önskvärt hos en mamma. Hon gjorde allt hon kunde för att ändra på det nu.

Det var speciellt en sak som hon tyckte om med att vara ledig från fältarbetet, med alla långa, oförutsägbara timmar, ofta på avlägsna platser. Nu kunde schemat matcha med Aprils och Riley fruktade stunden då det skulle behöva förändras.

Bäst att njuta av det medan jag kan, tänkte hon.

Riley gick tillbaka in i huset precis i tid för att höra dörrklockan.

Hon ropade, "Jag tar det, Gabriela."

Hon öppnade dörren och blev förvånad över att se en leende man stå där, en man som hon inte hade sett tidigare.

"Hejsan," sa han lite blygsamt. "Jag är Blaine Hildreth, från huset bredvid. Din dotter är där borta med min dotter, Crystal." Han höll ut ett paket till Riley och lade till, "Välkommen till grannskapet. Jag har tagit med mig en liten inflyttningspresent."

"Åh," sa Riley. Hon blev glatt överraskad över den främmande vänligheten. Det tog henne en stund att tillägga, "Snälla, stig på."

Hon accepterade paketet lite besvärat och erbjöd honom en plats i en utav vardagsrumsstolarna. Själva slog hon sig ner i soffan och höll presenten i knäet. Blaine Hildreth tittade på henne förväntansfullt.

"Det här var väldigt snällt av dig," sa hon och öppnade paketet. Det innehöll en blandad uppsättning av färgstarka kaffemuggar, två av dem dekorerade med fjärilar och de andra två med

blommor.

"Men titta så vackra," sa Riley. "Vill du ha en kopp kaffe?"

"Ja, det tar jag gärna," sa Blaine.

Riley ropade på Gabriela, som kom in från köket.

"Gabriela, kan du hålla upp lite kaffe till oss i dessa?" sa hon och gav henne två av muggarna. "Blaine, hur vill du ha ditt kaffe?"

"Svart bli bra."

Gabriela tog med sig muggarna in i köket.

"Jag heter Riley Paige," sa hon till Blaine. "Tack för att du hälsade på. Och tack för gåvan."

"Varsågod," sa Blaine.

Gabriela återvände med två muggar av utsökt kaffe och gick sedan tillbaka till jobbet i köket. Till hennes förlägenhet, fann Riley sig själv med att kolla in sin manliga granne. Nu när hon var singel kunde hon inte motstå. Hon hoppades att han inte märkte något.

Nå, ja, tänkte hon. Kanske gör han detsamma med mig.

Först observerade hon att han inte hade på sig en vigselring. Änka eller separerad, tänkte hon.

För det andra så uppskattade hon att han nog var runt samma ålder som henne, kanske lite yngre, kanske i sena trettioårsåldern.

Till sist var han snygg—eller åtminstone rimligen så. Han höll på att blir tunnhårig, vilket inte nödvändigtvis var något dåligt. Och han tycktes vara i god form.

"Så vad jobbar du med?" frågade Riley.

Blaine ryckte på axlarna. "Jag äger en restaurang. Känner du till Blaine's Grill i stan?"

Riley blev positivt imponerad. Blaine's Grill var en av de trevligaste, mest avslappnade lunchplatserna i Fredericksburg. Hon hade hört att det var ett fantastiskt ställe att äta middag på, men hade inte haft en chans att prova det än.

"Jag har varit där," sa hon.

"Nå, den är min" sa Blaine. "Och du, vad jobbar du med?"

Riley tog ett djupt andetag. Det var aldrig lätt att berätta för en total främling vad hon jobbade med. Män speciellt blev ibland avskräckta.

"Jag jobbar för FBI," sa hon. "Jag är en fältagent."

Blaines ögon utvidgades.

"Är det sant?" sa han.

"Ja, men jag är ledig från det för tillfället. Jag undervisar istället på akademien."

Blaine lutade sig mot henne med ett växande intresse.

"Wow. Jag är säker på att du sitter på några riktigt bra historier. Jag skulle gärna höra en."

Riley skrattade lite nervöst. Hon undrade om hon någonsin skulle kunna berätta för någon utanför byrån om några av de saker hon hade sett. Det skulle vara ännu svårare att prata om en del saker som hon hade gjort.

"Jag tror inte det," sa hon lite skarpt. Riley kunde se Blaine stelna till, och hon insåg att tonen nog varit ganska oförskämd.

Han sänkte huvudet och sa, "Jag ber om ursäkt. Jag menade

verkligen inte att du skulle känna dig obekvämt."

De pratade i ett par minuter efter det, men Riley var medveten om att den nya grannen blev allt mer reserverad. Efter att han hövligt sagt farväl och lämnat, stängde Riley dörren bakom sig och suckade. Hon gjorde sig inte tillgänglig, insåg hon. Kvinnan som försökte så hårt med att börja ett nytt liv var fortfarande samma gamla Riley.

Men hon talade om för sig själv att det knappast betydde något just nu. Ett rebound-förhållande var det allra sista som hon behövde just nu. Vad hon faktiskt behövde var att få i ordning på sitt liv, och hon hade just börjat att göra framsteg i den riktningen.

Det hade ändå varit trevligt att spendera några minuter pratades med en attraktiv man, och en lättnad att äntligen ha grannar—och trevliga på det.

*

När Riley och April satte sig ner vid middagsbordet, kunde April inte hålla sina händer ifrån mobiltelefonen.

"Snälla, lägg ifrån dig din telefon," sa Riley. "Det är middagsdags."

"Bara en sekund, mamma," sa April och fortsatte att skicka sms.

Riley var bara måttligt irriterad över Aprils uppvisning av detta tonårsbeteende. Sanningen var att det definitivt hade en guldkant. April hade gjort bra ifrån sig i skolan detta år och skaffat sig nya vänner som, enligt Riley, var en mycket bättre

grupp av barn än de April hade hängt med tidigare. Riley gissade att April nu skickade sms till en pojke som hon var intresserad av. Hittills hade April dock aldrig nämnt honom.

April slutade skriva när Gabriela kom in från köket med en bricka chili relleos. När hon satte ner de ångande, saftigt fyllda paprikorna på köksbordet, började April skratta skälmskt.

"Tillräckligt picante, Gabriela?" frågade hon.

"Sí," svarade Gabriela, och fnittrade också.

Det var ett pågående skämt bland de tre av dem. Ryan hade ogillat mat som var för stark. Han kunde faktiskt inte äta det alls. När det kom till April och Riley så var det bättre ju starkare det var. Gabriela behövde inte hålla tillbaka—eller åtminstone inte lika mycket som hon brukade. Riley tvivlade på att varken hon själv eller April skulle kunna hantera Gabrielas ursprungliga, Guatemalanska recept.

När Gabriela var färdig med att ställa fram maten för alla tre av dem, så vände hon sig till Riley och sa, "Gentleman är guapo, eller?"

Riley kände hur hon började rodna. "Stilig? Jag märkt inte det, Gabriela."

Gabriela släppte lös ett gapskratt. Hon satte sig ner för att äta med dem och började nynna på en lugn liten truddelutt. Riley gissade att det var en Guatemalansk kärlekssång och April stirrade på sin mamma.

"Vilken gentleman, mamma?" frågade hon.

"Åh, vår granne kom förbi för en liten stund sedan"

April avbröt ivrigt. "Herregud! Var det Crystals pappa? Det var det va! Är han inte fin?"

"Och jag tror att han är singel," sa Gabriela.

"Okej, sluta nu," sa Riley med ett skratt. "Ge mig lite utrymme till att leva. Jag behöver inte att ni två försöker fixa ihop mig med 'killen i huset bredvid'."

De fortsatte att småprata medan de åt sina fyllda paprikor, och middagen var nästan färdig äten när Riley kände telefonen vibrera i fickan.

Fan, tänkte hon. Jag borde inte ha tagit med mig den till bordet.

Den fortsatte att vibrera. Hon var tvungen att ta samtalet. Sedan hon hade kommit hem hade Brent Meredith lämnat ytterligare två textmeddelanden, och Riley hade sagt till sig själv att hon skulle ringa honom senare. Hon kunde inte undvika det längre. Hon ursäktade sig från bordet för att ta emot samtalet.

"Riley, jag är ledsen att jag stör dig så här," sa hennes chef. "Men jag behöver verkligen din hjälp."

Riley var förvånad över att höra Meredith tilltala henne vid förnamn. Det var sällsynt. Trots att hon kände sig ganska nära honom, hänvisade han vanligtvis henne som agent Paige. Han var normalt väldigt affärsmässig, ibland även lite för tvär.

"Vad är det?" frågade Riley.

Meredith blev tyst en sekund. Riley undrade varför han var så återhållsam. Hennes hjärta hoppade över ett slag och hon kände sig plötsligt säker på att det rörde sig just om de nyheter som hon

hade fruktat.

"Riley, jag kommer att be dig om en personlig tjänst," sa han, och han lät mindre befällande än vanligt. "Jag har blivit ombedd att undersöka ett mord i Phoenix."

Riley blev överraskad. "Ett enda mord?" frågade hon. "Varför skulle det kräva FBI?"

"Jag har en gammal vän på fältkontoret i Phoenix," sa Meredith. "Garrett Holbrook. Vi gick på akademien tillsammans. Hans syster var offret, hon hette Nancy."

"Jag är hemskt ledsen," sa Riley. "Men den lokala polisen..."

Det var en sällsynt men subtil begäran i Merediths röst.

"Garrett vill verkligen ha vår hjälp. Hon var prostituerad. Hon bara försvann och sen dök kroppen upp i en sjö. Han vill att vi ska se på det som en seriemördares arbete."

Riley tyckte att förfrågan verkade konstig. Prostituerade försvinner ofta utan att bli dödade. Ibland bestämde de sig för att göra sitt arbete någon annanstans. Eller bara sluta.

"Har han någon anledning att tänka så?" frågade hon.

"Jag vet inte, sa Meredith. "Kanske vill han tänka så för att få oss inblandade. Men det är sant, som du vet, att prostituerade är frekventa mål för seriemördare."

Riley visste att det var sant. Prostituerades livsstil gjorde dem speciellt utsatta. De var synliga och tillgängliga, ensamma med främlingar och ofta drogberoende.

Meredith fortsatte, "Han ringde mig personligen. Jag lovade honom att jag skulle skicka mina allra bästa agenter till Phoenix.

Och självklart—så inkluderar det dig."

Riley kände sig rörd. Meredith gjorde det inte lätt att säga nej.

"Snälla försök att förstå," sa hon. "Jag kan bara inte ta på mig något nytt."

Riley kände sig vagt oärlig. Kan inte eller vill inte? frågade hon sig själv. Efter att hon hade fångats och torterats av en seriemördare, hade alla insisterat på att hon skulle ta ledigt från jobbet. Hon hade försökt att göra det, men fann sig i ett desperat behov utav att jobba. Nu undrade hon vad den desperationen verkligen hade handlat om. Hon hade varit hänsynslös och självförstörande, och hade haft det svårt att få sitt liv under kontroll. När hon äntligen hade dödat Peterson, hennes plågoande, trodde hon att allt skulle bli bra igen. Men han plågade henne fortfarande och hon hade fått nya problem över upplösningen efter sitt senaste fall.

Efter en paus tillade hon, "Jag behöver mer tid från fältet. Jag är fortfarande tekniskt sett ledig och jag försöker verkligen sätta ihop mitt liv igen."

En lång tystnad följde. Det lät inte som om Meredith skulle argumentera emot, än mindre beordra henne. Men han skulle inte säga att han var okej med det heller. Han skulle inte släppa på trycket.

Hon hörde Meredith ge ifrån sig en lång, sorgsen suck. "Garrett hade avlägsnat sig från Nancy i årtal. Vad som hände med henne nu tär på honom något så fruktansvärt. Jag antar att det finns något att lära sig där, är det inte? Ta inte någon i ditt

liv för givet. Håll alltid kontakten."

Riley tappade nästan telefonen. Merediths ord vidrörde en nerv som inte hade berörts på länge. Riley hade förlorat kontakt med sin egen, äldre syster för många år sedan. De var nu främlingar och hon hade inte ens undrat över Wendy på väldigt länge. Hon hade ingen aning om vad hennes egen syster gjorde nu eller vart hon befann sig.

Efter ännu en paus sa Meredith, "Lova mig att du tänker över detta."

"Jag ska," sa Riley.

De avslutade samtalet.

Hon kände sig fruktansvärd. Meredith hade följt henne genom flera hemska stunder och han hade aldrig visat en sådan sårbarhet gentemot henne tidigare. Hon hatade att svika honom. Och hon hade just lovat honom att tänka över det.

Och oavsett hur gärna hon ville, så var Riley inte säker på att hon kunde säga nej.

Kapitel 3

Mannen satt i sin bil på parkeringen och tittade mot horan medan hon närmade sig längst gatan. "Chiffon", kallade hon sig själv. Vilket självklart inte var hennes riktiga namn. Och han var säker på att hon satt på många hemligheter.

Jag kan få henne att berätta för mig, tänkte han. Men inte här. Inte idag.

Han skulle inte döda henne här idag heller. Nej, inte precis här, så nära hennes vanliga arbetsplats—det så kallade "Kinetic Custom Gym". Från där han satt kunde han se de fallfärdiga träningsmaskinerna genom skyltfönstret—tre löpband, en roddmaskin och ett par viktmaskiner; ingen av dem fungerade. Såvitt han visste, kom ingen någonsin hit för att faktiskt träna.

Åtminstone inte på ett socialt acceptabelt sätt, tänkte han med ett flin.

Han kom inte speciellt ofta till den här platsen—inte sedan han hade tagit brunetten som jobbat här för många år sedan. Självklart hade han inte dödat henne här. Han hade lockat med henne till ett motellrum för "extra tjänster" och med löftet om extra stålar.

Det hade inte ens varit överlagt mord. Plastpåsen över hennes huvud hade endast varit avsedd för att lägga till en fantasifaktor av fara. Men när det var gjort hade han blivit förvånad över hur

djupt nöjd han hade känt sig. Det hade varit ett epikureiskt nöje, utmärkande även i en livstid av nöjen.

Ändå hade han i sina fantasifulla lekar sedan dess, utövat mer omsorg och återhållsamhet. Eller åtminstone hade han gjort det tills förra veckan, när samma lek blev dödligt igen, med den där eskorten—vad var hennes namn?

Åh, ja, han kom ihåg. Nanette.

Han hade misstänkt att Nanette kanske inte var hennes riktiga namn. Nu skulle han aldrig få reda på det. I sitt hjärta visste han att hennes död inte var en olycka. Inte på riktigt. Han hade menat att göra det. Och samvetet var fläckfritt. Han var redo att göra det igen.

Hon som kallade sig själv för Chiffon närmade sig. Hon var nu ungefär ett halvt kvarter bort, klädd i en gul tubtopp och en knappt existerande kjol, kom hon gåendes mot gymmet på orimligt höga klackar medan hon pratade i sin mobiltelefon.

Han ville verkligen veta om Chiffon var hennes riktiga namn. Deras tidigare professionella möte hade varit ett misslyckande - hennes fel, helt säkert, inte hans egna. Någonting med henne gjorde honom illa till mods.

Han hade helt klart förstått att hon var äldre än hon hävdade sig att vara. Det var mer än bara hennes kropp—till och med tonårshoror hade streckmärken från förlossningar. Och det var inte linjerna i hennes ansikte. Horor åldras snabbare än andra kvinnor han kände.

Han kunde inte lägga fingret på det. Men det fanns mycket om

henne, som förvirrade honom. Hon visade en viss typ av fejkad, flickaktig entusiasm som inte var ett tecken på någon som var professionell—inte heller för en nybörjare.

Hon fnissade för mycket, som ett barn som spelade ett spel. Hon var för ivrig. Och det mest märkliga var att han misstänkte att hon faktiskt tyckte om sitt jobb.

En hora som verkligen gillar sex, tänkte han och tittade på henne när hon kom närmare. Vem har någonsin hört talas om en sådan sak?

Uppriktigt sagt, så tyckte han att det var avtändande.

Nå, åtminstone var han säker på att hon inte var en hemlig polis. Han skulle ha förstått det på en sekund.

När hon kom nära nog för att se honom, tutade han på henne. Hon slutade prata i telefonen för ett ögonblick och tittade åt hans håll, samtidigt som hon försökte täcka sina ögon från morgonens solljus. När hon såg vem det var började hon vifta och le—ett leende som såg ut att vara, för allt i världen, helt uppriktigt.

Sedan gick hon runt baksidan av gymmet mot "service" ingången. Han insåg att hon förmodligen hade ett möte inne på bordellen. Oavsett vilket så skulle han hyra henne någon annan dag när han var på humör för en viss typ av nöje. Under tiden fanns det många andra horor runt omkring.

Han kom ihåg hur de hade lämnat saker förra gången. Hon hade varit glad, godmodig och ursäktande.

"Kom tillbaka när som helst," hade hon sagt till honom. "Det kommer att bli bättre nästa gång. Gnistor kommer att flyga. Det

kommer bli väldigt spännande."

"Åh, Chiffon," mumlade han högt för sig själv. "Du har ingen aning."

Kapitel 4

Skottlossningar hördes runt omkring Riley. Till vänster hörde hon bullriga smällar av pistoler. Till höger hörde hon tyngre vapen—sprängningar från automatkarbinen och rappande rundor från kulsprutepistolerna.

I mitten av oväsendet tog hon sin Glock-pistol från höfthöljen, sjönk ner till en benägen position och avfyrade sex rundor. Hon ställde sig i knäböj och avfyrade tre rundor. Hon laddade snabbt och skickligt om, ställde sig upp och sköt sex rundor, slutligen knäböjde hon och sköt tre rundor med sin vänstra hand.

Hon ställde sig upp och stoppade ner vapnet i pistolfodralen, steg tillbaka från skjutlinjen och tog av sig både hörselskydd och ögonskydd. Måltavlan med den flaskformade konturen var tjugofem meter bort. Även från det här avståndet kunde hon se att hon hade sammanfogat alla sina skott fint tillsammans. I angränsande banor fortsatte FBI-akademiska studenter under sin instruktörs vägledning.

Det hade varit ett tag sedan Riley hade avfyrat ett vapen, trots att hon alltid var beväpnad på jobbet. Hon hade reserverat den här banan på FBI-akademins skjutbana för en egen övning på måltavlan, och som alltid, så fanns det något som var tillfredsställande med pistolens kraftfulla rekyl, den råa makten den besatt.

Hon hörde en röst bakom sig.

"Ganska gammaldags, är du inte?"

Hon vände sig om och såg special agent Bill Jeffreys stående i närheten, flinandes. Hon log tillbaka. Riley visste exakt vad han menade med "gammaldags". För några år sedan hade FBI ändrat reglerna när det kommer till riktig ammunition för pistolkvalificering. Skottlossning från en benägen position hade varit en del av hur det brukade göra övningar, men nu var det inte längre nödvändigt. Nu satsades det mer fokus på att skjuta på måltavlor från nära håll, mellan tre och sju meter. Det kompletterades av den virtuella verkligheten där agenter fördjupades i scenarier med väpnade konfrontationer, också på nära håll. Och studenter får även gå igenom den ökända Hogan's Alley, en fyra hektar modellstad där de slåss mot imiterade terrorister med paintballgevär.

"Ibland gillar jag att vara gammaldags," sa hon. "Jag räknar med att jag en dag kommer att behöva använda dödlig kraft på avstånd."

Från hennes egen erfarenhet, visste Riley att den verkliga faran nästan alltid var nära och personlig, och ofta oväntad. Faktum var att hon faktiskt hade behövt slåss för hand, under hennes två senaste fall. Hon hade dödat en angripare med hans egen kniv och en annan med en slumpmässig sten.

"Tror du att någonting kommer att förbereda dessa ungar för det verkliga jobbet?" frågade Bill och nickade mot studenterna som nu var färdiga och på väg att lämna skjutområdet.

"Troligtvis inte," sa Riley. "I VR accepterar din hjärna

scenariot som verkligt, men det finns ingen överhängande fara, ingen smärta, ingen vrede att kontrollera. Någoting inuti, vet alltid att det inte finns någon chans att bli dödad."

"Sant," sa Bill. "De måste själva ta reda på hur det verkligen känns, precis som vi gjorde för många år sedan."

Riley tittade sidledes mot honom när de rörde sig längre bort från skjutlinjen.

Precis som hon så var han fyrtio år gammal med fläckar av gråa hårstrån i sitt mörka hår. Hon undrade vad det innebar att hon kom på sig själv med att psykiskt jämföra honom med sin smalare, manliga granne.

Vad var hans namn igen? frågade hon sig själv. Åh, just ja— Blaine.

Blaine var snygg, men hon var inte säker på om han ens kunde jämföras med Bill. Bill var stor, fast och ganska attraktiv.

"Vad får dig att komma hit?" frågade hon.

"Jag hörde att du skulle vara här," sa han.

Riley kisade mot honom tveksamt. Detta var nog inte bara ett vänligt besök. Från hans uttryck, märkte hon att han inte var redo att berätta för henne vad han ville riktigt än.

Bill sa: "Om du vill göra den gamla övningen, så kan jag hålla reda på tiden åt dig."

"Det skulle jag uppskatta," sa Riley.

De flyttade sig till en separat sektion av skjutbanan där hon inte skulle riskera att drabbas av stridskulor från studenterna.

Medan Bill satte igång en timer, tog sig Riley igenom alla faser

av FBI:s pistolkvalifikationskurs med lätthet; skott på måltavlan från tre meter, sedan fem, därefter sju och sedan femton. Den femte och sista fasen var den enda delen som hon tyckte var lite utmanande—skjuta bakom en barrikad vid tjugofem meter.

När hon var igenom tog Riley av sig sitt skydd igen. Hon och Bill gick upp till måltavlan och kollade hennes arbete. Alla kulhål var samlade i en klunga, snyggt tillsammans.

"Hundra procent—ett perfekt resultat," sa Bill.

"Som det ska vara," sa Riley. Hon skulle hata om hon hade blivit ringrostig.

Bill pekade mot den stora kullen bakom måltavlan.

"Ganska surrealistiskt, eller hur?" sa han.

Flera vitsvanshjortar betade belåtet på toppen av kullen. De hade samlats där medan hon hade skjutit. De var inom ett enkelt avstånd, även med hennes pistol. Men de var inte det minsta störda av alla tusentals kulor som sköts mot måltavlorna strax under den höga åsen som de gick på.

"Ja," sa hon, "och vackert."

Runt denna årstid var hjortar en vanlig syn här på skjutbanan. Det var jaktsäsong, och på något sätt visste de om att de skulle vara säkra här. FBI-akademien hade faktiskt blivit ett slags himmelrike för många djur, inklusive rävar, vilda kalkoner och murmeldjur.

"För några dagar sedan såg en av mina studenter en björn på parkeringsplatsen," sa Riley.

Hon tog några steg mot kullen. Hjortarna lyfte sina huvuden,

stirrade på henne och travade iväg. De var inte rädda för skottlossningarna, men de ville inte att folk skulle komma för nära.

"Hur tror du att de vet?" frågade Bill. "Att det är säkert här, menar jag. Låter inte alla skott lika?"

Riley skakade lite lätt på huvudet. Det var ett mysterium även för henne. Hennes far hade tagit med henne på jakt när hon var liten. För honom var hjortar helt enkelt resurser—mat och päls. Det hade inte besvärat henne att ha dödat dem för flera år sedan. Men det hade förändrats.

Det verkade konstigt, nu när hon tänkte på det. Hon hade inga problem med att använda dödlig kraft mot en människa när det var nödvändigt. Hon kunde döda en man utan att blinka. Men att döda en av dessa förtroende varelser verkade nu otänkbart.

Riley och Bill gick bort till en närliggande rastplats och satte sig tillsammans på en bänk. Oavsett vad det var han kommit för att prata med henne om, så verkade han fortfarande förtegen.

"Hur klara du dig själv?" frågade hon med en mild röst.

Hon visste att det var en känslig fråga och hon såg honom rycka till. Hans fru hade nyligen lämnat honom efter år av anspänning mellan hans jobb och hemmalivet. Bill hade varit orolig över möjligheten att förlora kontakten med sina unga söner. Han bodde nu i en lägenhet i staden Quantico och spenderade varje helg med sina pojkar.

"Jag vet inte, Riley," sa han. "Jag vet inte om jag någonsin kommer vänja mig."

De var tydligt att han var både ensam och deprimerad. Hon hade varit med om det tillräckligt mycket själv under sin egen separation, och sedan skilsmässa. Hon visste också att tiden precis efter en separation var särskilt skör. Även om förhållandet inte varit speciellt bra, så finner man sig själv plötsligt i en värld full av främlingar, där man har missat år av förtrogenhet, aldrig vetat riktigt vad man ska göra med sig själv.

Bill rörde hennes arm. Hans röst var full av känslor, när han sa, "Ibland tänker jag att allt jag har kvar att förlita mig på i livet... är du."

För ett ögonblick kände Riley för att krama honom. När de hade arbetat som samarbetspartners hade Bill kommit till räddningen många gånger, både fysiskt och emotionellt. Men hon visste att hon var tvungen att vara försiktig. Och hon visste att folk kunde tappa greppet efter en separation. Hon hade själv faktiskt ringt Bill en natt när hon var full och föreslagit att de skulle ha en affär. Nu var situationen omvänd. Hon kunde känna hans överhängande beroende av henne, nu när hon började känna sig fri och var stark nog att vara ensam.

"Vi var bra samarbetspartners," sa hon. Det var tråkigt sagt, men hon kunde inte komma på något annat att säga.

Bill tog ett långt, djupt andetag.

"Det här var vad jag kom hit för att prata med dig om," sa han. "Meredith sa till mig att han hade ringt dig om Phoenix-fallet. Jag jobbar på det. Jag behöver en partner."

Riley kände ett litet spår av irritation. Bills besök började

verka som lite av ett bakhåll.

"Jag sa till Meredith att jag skulle tänka på det," sa hon.

"Och nu ber jag dig," sa Bill.

En tystnad föll mellan dem.

"Varför inte Lucy Vargas?" frågade Riley.

Agent Vargas var en nybörjare som hade jobbat nära ihop med Bill och Riley på deras senaste fall. De var båda imponerade av hennes arbete.

"Hennes fotled har inte läkt," sa Bill. "Hon kommer inte att vara tillbaka på fältet förens åtminstone en månad."

Riley kände sig dum för att ha frågat. När hon, Bill och Lucy hade kommit närmare Eugene Fisk, den så kallade "kedjemördaren", hade Lucy ramlat, brutit fotleden och nästan blivit dödad. Självklart kunde hon inte gå tillbaka till jobbet så snart.

"Jag vet inte, Bill," sa Riley. "Den här pausen från jobbet gör mig så bra. Jag har funderat på att bara undervisa från och med nu. Allt jag kan säga är det jag sa till Meredith."

"Att du kommer att tänka på det."

"Precis."

Bill släppte ut en grymtning av missnöje.

"Skulle vi åtminstone kunna träffas och prata igenom det?" frågade han. "Kanske imorgon?"

Riley blev tyst igen för en stund.

"Inte imorgon" sa hon. "Imorgon måste jag se en man dö."

Kapitel 5

Riley tittade genom fönstret, in i rummet där Derrick Caldwell snart skulle dö. Hon satt bredvid Gail Bassett, mor till Kelly Sue Bassett, Caldwell's sista offer. Mannen hade dödat fem kvinnor innan Riley hade stoppat honom.

Riley hade varit osäker på om hon skulle acceptera Gails inbjudan till avrättningen. Hon hade bara bevittnat en annan tidigare, dock som ett frivilligt vittne som sitter bland reportrar, advokater, brottsbekämpande myndigheter, andliga rådgivare och juryns förmän. Nu befann hon och Gail sig bland nio släktingar till kvinnorna som Caldwell hade mördat, alla hade trängt ihop sig i ett trångt utrymme, sittandes på plaststolar.

Gail, en liten, sextioårig kvinna med ett känsligt, fågelliknt ansikte, hade haft kontakt med Riley genom åren. Vid tiden för avrättningen hade hennes man dött, och hon hade skrivit till Riley och berättat att hon inte hade någon som kunde följa med henne genom denna betydelsefulla händelse. Så Riley hade beslutat sig för att gå med henne.

Dödsammaren var precis där, på andra sidan fönstret. De enda möblerna i rummet var en avrättningsbrits och ett korsformat bord. En blå plastgardin hängde bakom den sida av britsen där huvudet skulle vara. Riley visste att IV-dropparna och dem dödliga kemikalierna fanns bakom den gardinen.

En röd telefon satt på väggen, ansluten till guvernörens kontor.

Den skulle bara ringa om ett beslut fattades i sista sekund. Ingen förväntade sig att det skulle hända den här gången. En klocka över dörren till rummet var den enda andra synliga inredningen.

I Virginia kunde dömda lagbrytare välja mellan den elektriska stolen eller en dödlig injektion, kemikalierna valdes dock mycket oftare. Om fången inte valde något av valen, tilldelades denna injicering.

Riley var nästan förvånad över att Caldwell inte hade valt den elektriska stolen. Han var en samvetlös man, som tycktes välkomna sin egen död.

Klockan läste 8:55 när dörren öppnades. Riley hörde ett ordlöst mumlande i rummet när flera medlemmar av avrättningsteamet ledde Caldwell in i kammaren. Två vakter ställde sig på vardera sida om honom och grep tag i hans armar, därefter ställde sig en tredje vakt strax bakom honom. En välklädd man kom in strax efter—fängelsevaktaren.

Caldwell hade på sig blåa byxor, en blå arbetsskjorta och sandaler utan strumpor. Han var handfängslad. Riley hade inte sett honom på flera år. Under sin korta tid som seriemördare hade han haft ovårdad, långt hår och ett lurvigt skägg; ett bohemiskt utseende som passade en trottoarkonstnär. Nu var han renrakad och såg helt vanlig ut.

Trots att han inte kämpade emot, så såg han förskräckt ut.

Bra, tänkte Riley.

Han blickade mot britsen, och sedan snabbt bort igen. Han verkade försöka att inte titta på den blå plastgardinen som hängde

vid ena änden. För ett ögonblick stirrade han in i fönstret mot alla som väntade. Han verkade plötsligt lugnare och mer samlad.

"Jag önskar att han kunde se oss," mumlade Gail.

De var avskärmade från hans syn bakom tvåvägsspeglarna och Riley delade inte Gails önskan. Caldwell hade redan tittat på henne för mycket, och alldeles för nära för hennes smak. För att fånga honom hade hon gått under täckmantel. Hon hade låtsats vara en turist på Dunes Beach Boardwalk och anställt honom för att rita sitt porträtt. När han arbetade hade han överöst henne med smicker och berättat för henne att hon var den vackraste kvinnan han hade ritat av på länge.

Hon visste där och då att hon var hans nästa avsedda offer. Den natten hade hon arbetat som bete för att locka ut honom och låtit honom följa efter henne längs stranden. När han hade försökt att attackera henne hade säkerhetsagenterna inte haft några problem med att fånga honom.

Hans gripande hade inte varit direkt spännande. Upptäckten av hur han hade styckat upp sina offer och haft dem i sin frys var en helt annan sak. Att stå där när frysen öppnades var ett av de mest upprörande ögonblicken i Rileys karriär. Hon kände fortfarande medlidande för offrens familjer—Gail bland dem—för att ha behövt identifiera sina sönder styckade fruar, döttrar, systrar...

"Alltför vackra för att leva," hade han kallade dem.

Tanken på att hon hade varit en av de kvinnor han hade sett på det sättet fick Riley att rysa. Hon hade aldrig tänkt på sig själv

som vacker, och män—även hennes exmake Ryan—sa sällan att hon var det. Caldwell var ett kallt och hemskt undantag.

Vad betydde det, undrade hon, att ett patologiskt monster hade tyckt att hon var så underbar? Hade han sett någonting inom henne som var lika ohyggligt som honom? Några år efter hans rättegång och fällande dom, hade hon haft mardrömmar om hans beundrande ögon, hans smickrande ord och hans frys full av kroppsdelar.

Avrättningsteamet fick Caldwell upp på avrättningsbritten, tog bort handbojorna och kedjorna, tog av hans sandaler och spände fast honom. De fäste honom med läderband—två över bröstkorgen, två för att hålla fast hans ben, två runt hans anklar och två runt hans handleder. Hans nakna fötter vändes mot fönstret. Det var svårt att se hans ansikte.

Plötsligt stängdes gardinerna över visningsrummets tvåvägsspegel. Riley förstod att detta var för att dölja den delen av avrättningen då det var mest troligt att någonting skulle kunna gå fel—låt oss säga, att teamet hade problem med att hitta en lämplig blodåder. Hon fann det ändå märkligt. Människorna i båda visningsrummen var på väg att se Caldwell dö, men de fick inte bevittna det ointressanta införandet av nålarna. Gardinerna svängde lite, troligen vidrört av en i teamet som rörde på sig på andra sidan.

När gardinerna öppnades igen, var IV-droppet på plats och sträckte sig från fångens armar, genom hål i de blå plastgardinerna. Några medlemmar från avrättningsteamet hade

återvänt bakom dessa gardiner, där de skulle administrera de dödliga drogerna.

En man höll den röda telefonmottagaren, redo att ta emot ett samtal som säkert aldrig skulle komma. En annan talade till Caldwell, hans ord var knappt hörbara genom det knastrande ljudsystemet. Han frågade Caldwell om han hade några sista ord.

I motsats så kom Caldwell's svar igenom med häpnadsväckande klarhet.

"Är agent Paige här?" frågade han.

Hans ord fick Riley att rycka till.

Tjänstemannen svarade inte. Det var inte en fråga som Caldwell hade någon rätt att få svar på.

Efter en spänd tystnad började Caldwell tala igen.

"Berätta för agent Paige att jag önskar att min konst kunde ha gjort henne rättvisa."

Även om Riley inte riktigt kunde se hans ansikte, så tyckte hon att hon hörde honom småskratta.

"Det var allt," sa han. "Jag är redo."

Riley svämmade över med raseri, skräck och förvirring. Det var det sista hon hade förväntat sig. Derrick Caldwell hade valt att göra sina sista levande stunder om henne. Och sittandes här bakom denna okrossbara glassköld, var hon hjälplös, hon kunde inte göra någonting åt det.

Hon hade fört honom till rätta, men i slutändan hade han uppnått en konstig, sjuk slags hämnd.

Hon kände Gails lilla hand greppa tag om sin.

Herregud, tänkte Riley. Hon tröstar mig.

Riley höll tillbaka en våg av illamående.

Caldwell sa en sak till.

"Kommer jag att känna när det börjar?"

Återigen fick han inget svar. Riley kunde se vätska röra sig genom de transparenta IV-rören. Caldwell tog flera djupa andetag och tycktes somna in. Hans vänstra fot ryckte ett par gånger och blev sedan stilla.

Efter en stund nöp en av vakterna i hans båda fötterna, utan att få någon reaktion. Det verkade som en udda sak att göra. Men Riley insåg att vakten kontrollerade för att se till så att det lugnande medlet fungerade och att Caldwell var helt omedveten.

Vakten ropade någonting ohörbart till människorna bakom gardinen. Riley såg ett förnyat flöde av vätska röra sig genom IV-rören. Hon visste att ett andra läkemedel var på gång för att stoppa hans lungor. Om ett tag skulle ett tredje läkemedel komma att stoppa hans hjärta.

När Caldwell's andning saktade ner, fann Riley sig själv med att tänkte på vad hon tittade på. Hur skiljde sig detta från de gångerna som hon hade använt dödlig kraft själv? I tjänst hade hon dödat ett flertal mördare.

Men det här var inte som något av de andra dödsfallen. I jämförelse var det här bisarrt, så kontrollerat, rent, kliniskt, oklanderligt. Det verkade oförklarligt fel. Irrationellt, fann Riley sig själv tänkta...

Jag borde inte ha låtit det komma till det här.

Hon visste att hon hade fel och att hon hade utfört Caldwell's gripande professionellt och enligt konstens alla regler. Men hon tänkte även...

Jag borde ha dödat honom själv.

Gail höll Rileys hand stadigt i tio långa minuter. Slutligen sa tjänstemannen bredvid Caldwell något som Riley inte kunde höra.

Fängelsevaktaren trädde ut bakom gardinen och talade i en tillräckligt tydlig röst, för att bli förstörd av alla vittnen.

"Domen genomfördes framgångsrikt klockan 09:07."

Sedan stängdes gardinerna över fönstret igen. Vittnena hade sett allt som de var menade att se. Vakter kom in i rummet och uppmanade alla att lämna så fort som möjligt.

När gruppen kom ut i korridoren tog Gail tag i Rileys hand igen.

"Jag är ledsen att han sa så som han sa", sa hon till henne.

Riley kände sig skärrad. Hur kunde Gail oroa sig för Rileys känslor vid en sådan här tidpunkt, när rättvisan äntligen hade skipats för hennes egen dotters mördare?

"Hur mår du, Gail?" frågade hon när de gick i raska steg mot utgången.

Gail fortsatte en stund i tystnad. Hennes uttryck tycktes helt tomt.

"Det är färdigt," sa hon äntligen, hennes röst lät nu avdomnad och kall. "Det är gjort."

På ett ögonblick steg de ut i morgonens dagsljus. Riley kunde

se två folkmassor tvärs över gatan, separerade från varandra med rep och tätt kontrollerade av polisen. På den ena sidan var människor som hade samlats för att jubla för avrättningen, svingandes med hatfulla skyltar, några av dem respektlösa och motbjudande. Men det var ett förstäligt jublande. På andra sidan stod andra människor med deras egna skyltar och protesterade mot dödsstraff. De hade varit ute hela natten, hållandes i lyktor med stearinljus. De var mycket mer dämpade.

Riley fann sig själv oförmögen att samla sympati för någon av grupperna. Dessa människor var här endast för sig själva, för att göra en offentlig show av deras upprördhet och rättfärdighet, där sanningen är att de agerar av ren självtillfredsställelse. Såvitt hon var bekymrad, hade ingen anledning att vara där—inte bland människor vars smärta och sorg var alltför verklig.

Mellan ingången och folkmassorna var ett myller av reportrar, med nyhetsbilar i närheten. När Riley vadade igenom dem, rusade en kvinna upp till henne med en mikrofon och en kameraman bakom sig.

"Agent Paige? Är du agent Paige?" sa hon.

Riley svarade inte. Hon försökte gå förbi reportern.

Reportern stannade envist med henne. "Vi har hört att Caldwell nämnde dig i sitt sista yttrande. Vill du kommentera detta?"

Andra reportrar började omringa henne och frågade samma fråga. Riley gnisslade tänder och pressade på genom myllret. Äntligen bröt hon sig fri från dem.

När hon skyndade sig mot sin bil, fann hon sig själv med att tänka på Meredith och Bill. Båda hade bett henne att ta på sig ett nytt fall. Och hon undvik att ge någon av dem något slags svar.

Varför? undrade hon för sig själv.

Hon hade precis sprungit iväg från reportrarna. Höll hon på springa bort från Bill och Meredith också? Höll hon på att springa bort från vem hon verkligen var? Från allt som hon var tvungen att göra?

*

Riley var tacksam över att vara hemma. Den döden hon hade bevittnat den morgonen följde henne fortfarande som en tom känsla i magen, och vägen tillbaka till Fredericksburg hade varit tröttsam. Men när hon öppnade dörren till sitt radhus, tycktes det som att något inte stämde.

Det var onaturligt tyst. April borde vara hemma från skolan nu. Vart var Gabriela? Riley gick in i köket och fann det tomt. En lapp låg på köksbordet.

Me voy a la tienda, stod det. Gabriela hade gått till affären.

Riley greppade i ryggen en stol, medan en våg av panik svepte över henne. En annan gång så Gabriela hade gått till affären hade April kidnappats från hennes fars hus.

Mörker, en glimt av en flamma.

Riley vände sig om och sprang till trappan.

"April!" skrek hon.

Inget svar.

Riley sprang upp för trappan. Ingen befann sig i något av

sovrummen. Ingen fanns i hennes lilla kontor.

Rileys hjärta dunkade, trots att hennes sinne sa att hon var löjlig. Hennes kropp lyssnade inte.

Hon sprang tillbaka ner och ut på bakdäcket.

"April!" skrek hon.

Men ingen lekte i gården bredvid och inga barn var i sikte.

Hon stoppade sig själv från att släppa ut ännu ett skrik. Hon ville inte att dessa grannar skulle bli övertygade om att hon var galen. Inte ännu.

Hon fumlade i fickan och drog upp sin mobiltelefon. Hon skrev ett meddelande till April.

Hon fick inget svar.

Riley gick tillbaka in och satte sig i soffan. Hon la huvudet i händerna.

Hon var tillbaka i kryputrymmet, liggandes på smuts i mörkret.

Det lilla ljuset rörde sig mot henne. Hon kunde se hans elaka ansikte i flammans glöd. Men hon visste inte om mördaren kom för henne eller för April.

Riley tvingade sig själv till att skilja visionen från sin nuvarande verklighet.

Peterson är död, sa hon bestämt till sig själv. Han kommer aldrig att tortera någon av oss igen.

Hon satt upp i soffan och försökte fokusera på här och nu. Idag var hon här, i sitt nya hem, i sitt nya liv. Gabriela hade gått till affären. April var förmodligen i närheten någonstans.

Hennes andning saktade ner, men hon kunde inte mana sin kropp till att ställa sig upp. Hon var rädd för att hon skulle gå ut och skrika igen.

Efter vad som kändes som en evighet, hörde Riley hur dörren öppnades.

April kom sjungandes in genom hallen.

Nu kunde Riley ställa sig upp. "Var i helvete har du varit?"

April såg chockad ut.

"Va, vad är ditt problem, mamma?"

"Vart var du? Varför svarade du inte på mitt meddelande?"

"Förlåt, jag hade min telefon i tyst läge. Mamma, jag var över hos Cece. Rätt över gatan. När vi hoppade av skolbussen bjöd hennes mamma oss på glass"

"Hur skulle jag veta vart du var?"

"Jag trodde inte att du skulle vara hemma än."

Riley hörde sig själv skrika, men hon kunde inte stoppa sig själv. "Jag bryr mig inte om vad du trodde. Du tänkte inte. Du måste alltid låta mig veta..."

Tårarna som nu föll ner för Aprils kinder gjorde att hon slutade.

Riley tog ett andetag, rusade fram och kramade om sin dotter. I början var Aprils kropp stel av ilska, men Riley kunde känna hur hon långsamt börja slappna av. Hon insåg att tårar rann ner för hennes eget ansikte också.

"Jag är ledsen," sa Riley. "Jag är så ledsen. Det är bara det att vi gick igenom så mycket...så mycket hemskheter."

"Men det är över nu," sa April. "Mamma, allt är över."

De satte sig båda två i soffan. Det var en ny soffa, köpt när de precis hade flyttat in. Hon hade köpt den för sitt nya liv.

"Jag vet att det är över," sa Riley. "Jag vet att Peterson är död. Jag försöker vänja mig vid det."

"Mamma, allt är så mycket bättre nu. Du behöver inte oroa dig för mig för varje sekund. Och jag är inte ett dumt litet barn längre. Jag är femton."

"Och du är väldigt smart", sa Riley. "Jag vet. Jag måste bara påminna mig själv. Jag älskar dig, April," sa hon. "Det är därför jag blir så galen ibland."

"Jag älskar dig också, mamma," sa April. "Oroa dig inte så mycket."

Riley var glad över att se sin dotter le igen. April hade kidnappats, hållits fångslad och hotad med den där flamman. Men hon verkade vara helt tillbaka, en helt perfekt och normal tonåring, även om hennes mamma ännu inte hade återfått sin stabilitet.

Likväl undrade Riley huruvida de mörka minnena fortfarande lurade någonstans i hennes dotters sinne, och bara väntade på att bryta ut.

När det kom till henne själv, så visste hon att hon behövde prata med någon om sin egen rädsla och återkommande mardrömmar, och det måste ske snart.

Kapitel 6

Riley skruvade besvärat på sig där hon satt i stolen. Hon försökte formulera vad hon ville dela med sig av till Mike Nevins. Hon kände sig osäker och nervös.

"Ta din tid," sa den rättsmedicinska psykiatern, han lutade sig framåt i sin kontorsstol och tittade på henne bekymrat.

Riley småskrattade bedrövat. "Det är problemet," sa hon. "Jag har inte tid. Jag har släpat mina fötter allt för länge. Jag har ett beslut att göra. Jag har redan avstått från att göra det under en länge tid nu. Har du någonsin sett mig så här obeslutsam?"

Mike svarade inte. Han bara fortsatte att le lätt och tryckte fingertopparna mot varandra.

Riley var van vid denna typ av tystnad från Mike. Den välklädda, petiga mannen hade varit många saker för henne under åren—en vän, en terapeut, en gång även en slags mentor. Dessa dagar kontaktade hon honom vanligtvis för att få hans insikter i en kriminells mörka sinne. Men detta besök var annorlunda. Hon hade ringt honom igår kväll efter att ha kommit hem från avrättningen, och hade kört till hans kontor i DC den här morgonen.

"Så vad exakt är dina val?" frågade han till sist.

"Jag antar att jag måste bestämma mig för vad jag ska göra med resten av mitt liv, undervisa eller vara fältagent. Eller komma på någonting helt annat."

Mike skrattade lite. "Vänta en sekund. Låt oss inte försöka planera hela din framtid idag. Låt oss hålla fast vid just nu. Meredith och Jeffreys vill att du ska ta på dig ett fall. Bara ett fall. Det är inte antingen eller. Ingen säger att du måste ge upp undervisningen. Allt du behöver göra är att säga ja eller nej till det här. Så vad tycks vara problemet?"

Nu var Rileys tur att bli tyst. Hon visste inte vad problemet var. Det var därför hon satt här.

"Jag uppfattar det som att du är rädd för någonting," sa Mike.

Riley svalde hårt. Det var det. Hon var rädd. Hon hade vägrat att erkänna det, även för sig själv. Men nu skulle Mike få henne att prata om det.

"Vad är du så rädd för?" frågade Mike. "Du sa att du hade haft några mardrömmar."

Riley sa fortfarande ingenting.

"Detta måste vara en del av ditt PTSD-problem," sa Mike. "Får du fortfarande tillbakablickar?"

Riley hade förväntat sig den frågan. Mike hade trots allt gjort mer än någon annan, för att få henne genom traumat av en särskilt hemsk upplevelse.

Hon lutade huvudet mot stolen och stängde ögonen. För en kort stund var hon i Petersons mörka bur igen, och han hotade henne med en propanflamma. I månader efter att Peterson hade hållit henne fången, hade det minnet ständigt tvingat sig in i henne sinne.

Men då hade hon sparat ner Peterson och dödat honom själv.

Faktum är att hon slog honom tills han var livlös massa.

Om inte det är ett avslut, så vet jag inte vad som är det, tänkte hon.

Nu verkade minnena opersonliga, som om hon tittade på medan någon annans historia utvecklades.

"Jag börjar bli bättre," sa Riley. "De är kortare och kommer inte lika ofta."

"Och din dotter?"

Frågan skar Riley som en kniv. Hon kände ett eko av den fasa som hon hade upplevt när Peterson hade tagit April till fånga. Hon kunde fortfarande höra April skrika efter hjälp.

"Jag antar att jag inte är över det," sa hon. "Jag vaknar upp rädd för att hon ska ha tagits igen. Jag måste gå till hennes sovrum mitt i natten och se till så att hon är där."

"Är det därför du inte vill ta på dig ett annat fall?"

Riley kände hur kalla kårar sköt ner för ryggen. "Jag vill inte utsätta henne för någont sånt igen."

"Det är inte ett svar på min fråga."

"Nej, jag antar att det inte är det," sa Riley.

Det blev tyst igen.

"Jag har en känsla av att det finns något mer," sa Mike. "Vad mer ger dig mardrömmar? Vad mer väcker dig om natten?"

Med ett ryck, fångade hennes sinne upp en annan fruktansvärd bild.

Ja, det fanns något mer.

Även med sina ögon vidöppna, kunde hon se hans ansikte—

Eugene Fisks barnsliga, groteskt oskyldiga ansikte med sina små, pärlformade ögon. Riley hade tittat djupt in i dessa ögon under sin dödliga konfrontation.

Mördaren hade hållit fast Lucy Vargas med en rakhyvel riktad mot halsen. I det ögonblicket var Riley tvungen att undersöka en av sina mest fruktansvärda rädslor. Hon hade börjat prata om kedjorna—dem kedjorna som han, Eugene, trodde pratade med honom och tvingade honom att begå mord efter mord, tvingade honom att kedja upp kvinnor och slita halsen av dem.

"Kedjorna vill inte att du ska döda den här kvinnan", hade Riley sagt till honom. "Hon är inte vad de behöver. Du vet vad kedjorna vill att du ska göra istället."

Hans ögon hade fyllt utav tårar och han hade nickat överensstämmande. Då tillfogade han samma död på sig själv som han hade tillfogat sina offer.

Han skar av sig sin hals framför Rileys ögon.

Och nu, sittandes här på Mike Nevins kontor, kvävdes Riley nästan av sin egen skräck.

"Jag dödade Eugene", sa hon med en flämtning.

"Kedjemördaren, menar du. Han var dock inte den första mannen du dödade."

Det var sant—hon hade använt dödlig kraft flera gånger. Men med Eugene hade det varit annorlunda. Hon hade tänkt på hans död ganska ofta, men hon hade aldrig pratat med någon om det förrän nu.

"Jag använde inte ett vapen, en sten eller mina händer", sa

hon. "Jag dödade honom med förståelse, med empati. Mitt eget sinne är ett dödligt vapen. Jag hade inte vetat om det tidigare. Det skrämmer mig, Mike."

Mike nickade sympatiskt. "Du vet vad Nietzsche sa om att se för långt in i avgrunden."

"Avgrunden ser också på dig," sa Riley och avslutade det välbekanta uttrycket. "Men jag har gjort mycket mer än att titta på en avgrund. Jag har praktiskt taget bott där. Jag har nästan blivit bekväm där. Det är som ett andra hem. Det skrämmer mig till döds, Mike. En av dessa dagar kanske jag går in i den avgrunden och aldrig kommer tillbaka. Och vem vet vem jag kan skada—eller döda."

"Nå," sa Mike och lutade sig tillbaka i stolen. "Kanske kommer vi någonstans nu."

Riley var inte så säker. Och hon kände sig inte i närheten av att fatta ett beslut.

*

När Riley öppnade sin egen ytterdörr en stund senare, kom April galopperande nerför trappan för att möta henne.

"Åh, mamma, du måste hjälpa mig! Kom!"

Riley följde April uppför trappan till hennes sovrum. En resväska låg öppen på hennes säng, och kläder var utspridda runt omkring.

"Jag vet inte vad jag ska packa!" sa April. "Jag har aldrig behövt göra det här förut!"

Leendes över sin dotters blandade panik och upprymdhet,

började Riley hjälpa till att få hennes saker i ordning. April åker imorgon på en skolresa—en hel vecka i närliggande Washington DC. Hon skulle åka med en grupp studenter som alla läste avancerad amerikansk historia, och deras lärare.

När Riley hade signerat formuläret och betalat avgifterna inför resan, hade hon känt en del ängsla inför det. Peterson hade hållit April fånglad i Washington, och även om det hade varit långt borta, vid utkanten av staden, så oroade sig Riley för att resan skulle kunna utlösa traumatiska minnen. Men det verkade gå riktigt bra för April, både akademiskt och emotionellt. Och resan var en underbar möjlighet.

Medan hon och April retade varandra lättsamt om vad som skulle packas, så insåg Riley att hon hade kul. Den avgrund som hon och Mike hade pratat om för en liten stund sedan, kändes långt borta. Hon hade fortfarande ett liv utanför den avgrunden. Det var ett bra liv, och oavsett vad hon bestämde sig för att göra, var hon fast besluten för att behålla det.

Medan de sorterade saker gick Gabriela in i rummet.

"Señora Riley, min taxi kommer vara här pronto, vilken minut som helst," sa hon leendes. "Jag är färdig packad och redo. Mina saker står vid dörren."

Riley hade nästan glömt bort att Gabriela skulle lämna. Då April skulle vara borta, hade Gabriela frågat om lite ledig tid till att besöka släktingar i Tennessee. Riley hade glatt sagt ja.

Riley kramade om Gabriela och sa, "Buen viaje mi amiga." Gabrielas leende bleknade lite, och hon sa, "Me preocupo."

"Är du orolig?" frågade Riley överraskat. "Vad är du orolig för, Gabriela?"

"För dig," sa Gabriela. "Du kommer att vara ensam i det här nya huset."

Riley skrattade lite. "Oroa dig inte, jag kan ta hand om mig själv."

"Men du har inte varit sola efter att så många dåliga saker har hänt," sa Gabriela. "Jag oroar mig."

Gabrielas ord gav Riley en liten vändning. Det hon sa var sant. Ända sedan prövningen med Peterson hade åtminstone April alltid varit i närheten. Kunde ensamheten öppna upp ett mörkt och skrämmande tomrum i hennes nya hem? Skulle avgrunden ropa på henne igen?

"Jag mår bra," sa Riley. "Åk och ha en underbar tid med din familj."

Gabriela strålade och överlämnade Riley ett kuvert. "Det här låg i brevlådan," sa hon.

Gabriela kramade om April, därefter kramade hon om Riley igen och gick sedan ner för att vänta på sin taxi.

"Vad är det, mamma?" frågade April.

"Jag vet inte," sa Riley. "Det var inte postat."

Hon rev upp kuvertet och fann ett plastkort inuti. Dekorativa bokstäver på kortet proklamerade "Blaine's Grill." Nedanför läste hon högt, "Middag för två."

"Jag antar att det är ett presentkort från vår granne," sa Riley. "Det var snällt av honom. Du och jag kan åka dit på middag när

du kommer tillbaka."

"Mamma!" grymtade April. "Han menar inte du och jag."

"Varför inte?"

"Han försöker bjuda ut dig på middag."

"Åh! Tror du verkligen det? Det står inte det här."

April skakade på huvudet. "Var inte dum. Mannen vill dejta dig. Crystal berättade att hennes pappa gillar dig. Och han är väldigt söt."

Riley kunde känna hur hon rodnade djupt. Hon kunde inte komma ihåg den sista gången någon hade frågat ut henne på en dejt. Hon hade varit gift med Ryan i så många år och sedan deras skilsmässa hade hon varit inriktad på att göra sig hemmastadd i sitt nya hem, och på de beslut som behövde fattas om hennes jobb.

"Mamma du rodnar," sa April.

"Låt oss få dina saker färdig packade", muttrade Riley och harklade sig. "Jag får tänka på allt detta senare."

De återgick till att gå igenom Aprils kläder. Efter några minuters tystnad sa April: "Jag är också orolig för dig, mamma. Det som Gabriela sa..."

"Jag klarar mig," sa Riley.

"Är du säker?"

Riley vek ihop en blus, hon var inte säker på vad hon skulle svara. Visserligen hade hon nyligen mött värre mardrömmar än ett tomt hus— en mördande psykopat, besatt av kedjor, dockor och blåslampor. Men kunde en mängd inre demoner bryta sig fria

nu när hon skulle vara ensam? Plötsligt började en vecka kännas som en lång tid. Och tanken på att bestämma om hon skulle dejta mannen som bodde bredvid eller inte, verkade skrämmande på sitt eget sätt.

Jag tar hand om det, tänkte Riley.

Dessutom hade hon fortfarande ett annat alternativ, och det var dags att fatta ett beslut en gång för alla.

"Jag har blivit ombedd att jobba på ett fall," berättade hon till sist. "Jag skulle vara tvungen att åka till Arizona direkt."

April slutade vika sina kläder och tittade på Riley.

"Så du kommer att åka, eller hur?" frågade hon.

"Jag vet inte, April," sa Riley.

"Vad finns där att veta? Det är ditt jobb, eller hur?"

Riley mötte sin dotters blick. Den svåra tiden mellan dem verkade verkligen vara över. Ända sedan de båda överlevde de grymheter som Peterson hade ålagts, hade de aldrig varit mer förbundna.

"Jag har funderat på att inte gå tillbaka till fältarbetet," sa Riley.

Aprils ögon spärrades upp av förvåning.

"Va? Men mamma, att ta fast skurkar är vad du gör bäst."

"Jag är också bra på att undervisa," sa Riley. "Jag är väldigt bra på det. Och jag älskar det. Det gör jag verkligen."

April ryckte på axlarna. "Nåväl, fortsätt att undervisa då. Ingen hindrar dig. Men sluta inte upp att vara tuff. Det är lika viktigt."

Riley skakade på huvudet. "Jag vet inte, April. Efter allt som jag har utsatt dig för—"

April såg och lät skeptisk. "Efter allt du har utsatt mig för? Vad pratar du om? Du utsatte mig inte för någonting. Jag blev tillfångatagen av en psykopat vid namnet Peterson. Om han inte hade tagit mig, hade han tagit någon annan. Börja inte skylla på dig själv."

Efter en paus, sa April: "Sätt dig ner, mamma. Vi måste prata."

Riley log och satte sig på sängen. April lät som en mamma själv.

Kanske är en liten föräldraföreläsning precis vad jag behöver, tänkte Riley.

April satte sig ner bredvid sin mamma.

"Har jag någonsin berättat om min vän Angie Fletcher?" frågade April.

"Jag tror inte det."

"Okej, det var så att vi brukade vara ganska bra kompisar under en tid, innan hon bytte skola. Hon var väldigt smart, bara ett klass över mig, femton år gammal. Jag hörde att hon började köpa droger från en kille som alla kallade Trip. Hon blev verkligen, verkligen beroende av heroin. Och när hon hade slut på pengar, lät Trip henne jobba som sexarbetare. Han tränade upp hennes personlighet, gjorde så att hon kunde flytta in med honom. Hennes mamma är så skruvad att hon märkte knappt att Angie var borta. Trip till och med annonserade ut henne på sin

hemsida, fick henne att skaffa en tatuering där hon svor att hon skulle var hans för evigt."

Riley var chockad. "Vad hände med henne?"

"Nå, Trip blev slutligen tagen, och Angie hamnade på ett rehab center. Det var den sommaren medan vi var i Upstate New York. Jag vet inte vad som hände med henne efter det. Allt jag vet är att hon bara är sexton år nu och hennes liv är förstört."

"Jag blir så ledsen över att höra det här," sa Riley och tog sin dotters hand.

April jämrade sig med otålighet.

"Du förstår verkligen inte, mamma? Du har inget att vara ledsen för. Du har tillbringat hela ditt liv med att stoppa den här typen av saker. Och du har tagit fast en massa män som Trip—några av dem för alltid. Men om du slutar göra det du är bäst på, vem ska ta över efter dig? Någon som är lika bra som du är? Jag tvivlar på det, mamma. Jag tvivlar verkligen på det."

Riley blev tyst en kort stund. Sedan klämde hon Aprils hand med ett leende och sa, "Jag tror att jag har ett telefonsamtal att göra."

Kapitel 7

När FBI-planet lyfte från Quantico, kände Riley att hon var på väg att konfrontera ännu ett monster. Hon var djupt oroad över tanken. Hon hade hoppats på att hålla sig borta från mördare ett tag, men att ta detta jobb hade äntligen känts som den rätta saken att göra. Meredith hade varit betydligt lättad när hon hade sagt att hon skulle följa med.

Den morgonen hade April lämnat för sin fältresa, och nu var Riley och Bill på väg till Phoenix. Utanför flygplansfönstret hade eftermiddagen blivit mörk och regnet sträckte sig så långt ögat nådde. Riley stannade fastspänd i sitt säte tills planet hade flugit igenom de täta, grå molnen och in i den blå himmelen ovanför. Därefter spred sig ett fluffigt täcke under dem och dolde jorden där folk förmodligen skyndade sig för att hitta skydd. Och, tänkte Riley, lever sina vardagliga liv, med nöjen, fasor eller allt som finns där emellan.

Så snart resan blev lugnare vände sig Riley till Bill och frågade: "Vad har du att visa mig?"

Bill öppna upp sin bärbara dator på bordet framför dem. Han tog upp ett foto av en stor svart soppåse, knappt nedsänkt i det grunda vattnet. En död vit hand kunde ses sticka ut ur påsens öppning.

Bill förklarade, "Kroppen av Nancy Holbrook hittades i en konstgjord sjö, i reservoar systemet utanför Phoenix. Hon var en

trettioårig eskort, anställd av en dyr service. Med andra ord, en dyr prostituerad."

"Drunknade hon?" frågade Riley.

"Nej. Kvävning verkar ha varit dödsorsaken. Därefter stoppades hon in i en soppåse och dumpades i sjön. Soppåsen hade vägts ner med stora stenar."

Riley studerade fotot noggrant. Flera frågor hade redan börjat formats i hennes sinne.

"Hade mördaren lämnat några fysiska bevis?" frågade hon. "Fingeravtryck, fibrer, DNA?"

"Inte en enda sak."

Riley skakade på huvudet. "Jag förstår inte. Undanröjandet av kroppen, menar jag. Varför ansträngde sig mördaren inte lite mera? En sötvattensjö är perfekt för att bli av med en kropp. Lik sjunker och bryts ner snabbt i färskt vatten. Visst, de kan dyka upp senare på grund av uppblåsthet och gaser. Men tillräckligt med stenar i påsen skulle lösa det problemet. Varför lämna henne i grunt vatten?"

"Jag antar att det är upp till oss att räkna ut det," sa Bill.

Bill tog upp flera andra bilder av brottsplatsen, men de gav inte Riley speciellt mycket information.

"Så vad tror du?" sa hon. "Handskas vi med en seriemördare eller inte?"

Bill höjde ögonbrynen.

"Jag vet inte," sa han. "Vi tittar verkligen bara på en enda mördad person. Visst, andra prostituerade har försvunnit i

Phoenix. Men det är inget nytt. Det händer rutinmässigt i alla våra större städer."

Ordet "rutinmässigt" satt inte rätt med Riley. Hur kan försvinnandet av en viss klass av kvinnor betraktas som "rutin"? Ändå visste hon att det Bill sa var sant.

"När Meredith ringde, lät han som att det var brådskande," sa hon. "Och nu ger han oss även VIP-behandling och flyger oss direkt dit på ett BAU-plan." Hon tänkte tillbaka för en kort stund. "Hans exakta ord var att hans vän ville att vi skulle se på det som en seriemördares arbete. Men det låter som att ingen är säker på att det är en seriemördare."

Bill ryckte på axlarna. "Det kanske inte är det. Men Meredith verkar stå Garrett Holbrook, Nancy Holbrooks bror, väldigt nära."

"Ja," sa Riley. "Han berättade att de gick på akademien tillsammans. Men hela den här grejen är alldeles för ovanlig."

Bill argumenterade inte emot. Riley lutade sig tillbaka i sitt säte och tänkte över situationen. Det verkade ganska uppenbart att Meredith tjänade på FBI-reglerna, som en tjänst för en vän. Det var inte typiskt för Meredith att göra så.

Men det här gjorde inte att hon tänka sämre om sin chef. Faktum var att hon beundrade hans hängivenhet gentemot sin vän. Hon undrade...

Är det någon jag skulle tänja på reglerna för? Bill, kanske?

Han hade varit mer än en partner genom åren, mer än till och med en vän. Ändå så var Riley inte säker. Och det fick henne

att undra—hur nära kände hon sig till någon av sina medarbetare idag, inklusive Bill?

Men det tjänade inte mycket till att tänka på det nu. Riley stängde ögonen och somnade.

*

Det var en solig dag när de väl landade i Phoenix.

När de lämnade planet, knuffade Bill till henne lite med armbågen och sa, "Wow, vilket härligt väder. Kanske vi åtminstone får ut en liten semester ur denna resa."

På något sätt tvivlade Riley på att det här skulle bli roligt. Det hade varit länge sedan hon hade tagit en riktig semester. Hennes sista försök till en utflykt i New York med April hade blivit avbruten på grund av de vanliga mord och förödelse som var en så stor del av hennes liv.

En av dessa dagar, måste jag få en riktig vila, tänkte hon.

En ung, lokalagent mötte upp dem vid planet och körde dem direkt till FBI:s fältkontor i Phoenix, en slående sprillans ny och modern byggnad. När chauffören körde in bilen till byråns parkeringsplats, kommenterade han, "Cool design, eller hur? Den vann någon form av utmärkelse. Kan du gissa vad det ska se ut som?"

Riley tittade ut över fasaden. Allt var rakt, långa rektanglar och smala vertikala fönster. Allt var noga placerat och mönstret verkade bekant. Hon stannade och stirrade på det en stund.

"DNA-sekvensering?" frågade hon.

"Det är riktigt," sa agenten. "Men jag slår vad om att du inte

kan gissa vad stenlabyrinten där borta ser ut som ovanifrån."

De gick dock in i byggnaden innan Riley eller Bill kunde våga sig på en gissning. Inuti såg Riley hur DNA-motivet upprepade sig i de skarpt mönstrade golvplattorna. Agenten ledde in dem bland flera horisontella väggar och skiljeväggar, tills de kom fram till den ansvarige specialagenten Elgin Morleys rum, och lämnade dem där.

Riley och Bill presenterade sig för Morley, en liten litterär man i femtioårsåldern med en tjock, svart mustasch och runda glasögon. En annan man väntade på dem inne på kontoret. Han var i fyrtioårsåldern, lång, mager och lite krökt. Riley tyckte att han såg trött och deprimerad ut.

Morley sa, "Agenter Paige och Jeffreys, jag skulle vilja att ni träffar agent Garrett Holbrook. Hans syster var offret som hittades i Nimbo Lake."

Flera handskakningar utbyttes och de fyra agenterna satte sig ner för att prata.

"Tack för att du kom," sa Holbrook. "Det här har varit ganska överväldigande."

"Kan du berätta för oss om din syster," sa Riley.

"Det finns inte så mycket att säga," sa Holbrook. "Jag kan inte säga att jag kände henne väldigt bra. Hon var min halvsyster. Min pappa var en kurtisör, lämnade min mamma och fick barn med tre olika kvinnor. Nancy var femton år yngre än mig. Vi hade knappt kontakt under alla åren."

Han stirrade blankt på golvet för ett ögonblick, hans fingrar

rörde sig frånvarande på stolens armar. Då, utan att titta upp sa han, "Den sista jag hörde från henne var att hon hade ett kontorsarbete och tog lektioner på ett komvux. Det var för några år sedan. Jag var chockad över att få reda på vad som hade blivit av henne. Jag hade ingen aning."

Sen blev han tyst. Riley tyckte att han såg ut som att han lämnade något osagt, men hon talade om för sig själv att det kanske faktiskt var allt som mannen visste. Trots allt, vad kunde Riley säga om sin egen äldre syster om någon frågade henne? Hon och Wendy hade varit utan kontakt så länge nu att de lika gärna inte behövde vara systrar.

Ändå så kände hon något mer än sorg för Holbrooks upplevelse. Det slog henne så underligt.

Morley föreslog att Riley och Bill skulle gå med honom till den rättsmedicinska patologin, där de kunde ta en titt på kroppen. Holbrook nickade och sa att han skulle vara på sitt kontor.

När de följde den ansvarige specialagenten ner i hallen frågade Bill, "Agent Morley, vilken anledning finns det för att tro att vi har att göra med en seriemördare?"

Morley skakade på huvudet. "Jag är inte säker på att vi har mycket av en anledning," sa han. Men när Garrett upptäckte Nancys död vägrade han att låta det vara. Han är en av våra bästa agenter, och jag har försökt att tillmötesgå honom. Han försökte få igång sin egen utredning men kom inte någonstans. Sanningen är att han inte har varit sig själv under hela den här tiden."

Riley hade definitivt märkt att Garrett verkade vara

fruktansvärt oroligt. Kanske lite mer än en erfaren agent skulle vara vanligtvis, även över en släktings död. Han hade klargjort att de inte var nära.

Morley ledde Riley och Bill till byggnadens rättsmedicinska område, där han introducerade dem till sin lagchef, Dr. Rachel Fowler. Patologen öppnade upp den kylda enheten där Nancy Holbrooks kropp behölls.

Riley ryckte tillbaka lite vid den välbekanta lukten av förruttnelse, trots att lukten inte hade blivit särskilt stark ännu. Hon såg att kvinnan hade varit kort och väldigt smal.

"Hon hade inte varit i vattnet länge," sa Fowler. "Huden började just skrynkla sig när hon hittades."

Dr Fowler pekade på hennes handleder.

"Du kan se brännskador från rep. Det ser ut som att hon var bunden när hon blev dödad."

Riley såg upphöjda märken på likets arm.

"Dessa ser ut som märken från nålar," sa Riley.

"Sant. Hon tog heroin. Min gissning var att hon började halka in i ett allvarligt missbruk."

För Riley såg det ut som att kvinnan hade varit anorektisk, och det verkade överensstämma med Fowlers missbruksteori.

"Den typen av missbruk verkar inte stämma in på en högklassig eskort," sa Bill. Hur vet vi att det var det hon var?"

Fowler lämnade över ett laminerat visitkort i en bevispåse av plast. Det hade ett utmanande foto av den döda kvinnan på framsidan. Namnet på kortet var helt enkelt "Nanette" och

verksamheten hette "Ishtar Escorts."

"Detta visitkort hade hon på sig när hon hittades," förklarade Fowler. "Polisen kom i kontakt med Ishtar Escorts och fick reda på hennes riktiga namn, och det ledde snabbt till vår identifiering av henne som agent Holbrooks halvsysster."

"Har du någon aning om hur hon blivit kvävd?" frågade Riley.

"Det finns några blåmärken runt halsen," sa Fowler. "Mördaren kan ha hållit en plastpåse över huvudet."

Riley tittade noggrant på märkena. Var det någon slags sexlek som gick fel, eller en avsiktlig mordhandling? Hon visste inte säkert ännu.

"Vad hade hon på sig när hon hittades?" frågade Riley.

Fowler öppnade en låda som innehöll offrets kläder. Hon hade på sig en rosa klänning med en låg urringning—knappt respektabel, observerade Riley, men definitivt en grad ovanför en prostituerads typiska skräpklädsel. Det var klänningen till en kvinna som ville se både väldigt sexig ut och passa in på nattklubbarna.

Liggandes ovanpå klänningen var en genomskinlig plastpåse med smycken.

"Får jag titta?" frågade Riley Fowler.

"Absolut."

Riley tog ut innehållet ur påsen och tittade på det. Det mesta var ganska eleganta kostym smycken—ett pärlhalsband, armband och enkla örhängen. Men ett föremål stod ut bland resten. Det var en smal guldring med en diamant. Hon plockade

upp den och visade den för Bill.

"Äkta?" frågade Bill.

"Ja," svarade Fowler. "Riktigt guld och en riktig diamant."

"Mördaren brydde sig inte om att stjäla den," kommenterade Bill. "Så det handlade inte om pengar."

Riley vände sig till Morley. "Jag skulle vilja se vart kroppen hittades", sa hon. "Nu direkt, medan det fortfarande är ljust ute."

Morley såg lite förbryllad ut.

"Vi kan ta dig dit med helikopter", sa han. "Men jag vet inte vad du förväntar dig att hitta. Poliser och agenter har varit över hela platsen."

"Lita på henne," sa Bill menande. "Hon kommer att ta reda på något."

Kapitel 8

Den breda ytan av Nimbo Lake såg stilla och lugn ut när helikoptern närmade sig den.

Skenet kan bedra, påminde Riley sig själv. Hon visste mycket väl att lugna ytor kunde skydda mörka hemligheter.

Helikoptern steg nedåt, vinglande medan den svävade, på jakt efter en plats att landa på. Riley kände sig lite illamående från den ostabila rörelsen. Hon tyckte inte om helikoptrar så speciellt mycket. Hon tittade på Bill som satt bredvid henne. Hon tyckte att han såg lika orolig ut.

När hon tittade på agent Holbrook, tyckte hon att hans ansikte såg uttryckslöst ut. Han hade knappt sagt ett ord under halvtimmesflygningen från Phoenix. Riley visste ännu inte vart hon hade honom. Hon var van att enkelt läsa av människor —ibland för enkelt för sitt eget bästa. Men Holbrook kändes fortfarande som en gåta.

Helikoptern landade till slut och de tre FBI-agenterna klev ut på den fasta marken och duckade sina huvuden under de, fortfarande, snurrande bladen. Vägen som helikoptern hade landat på var inget mer än parallella däckspår genom en öken av ogräs.

Riley observerade att vägen inte såg speciellt använd ut. Ändå visade det sig att tillräckligt med fordon hade passerat på den, under den senaste veckan, för att dölja spår som kunde vara kvar

från mördarens fordon.

Den bullriga helikoptermotorn tystade ner, vilket gjorde det lättare att prata medan Riley och Bill följde Holbrook till fots.

"Berätta vad du vet om den här sjön", sa Riley till Holbrook.

"Den tillhör en serie reservoarer som skapats av dammar längs Acacia Floden," sa Holbrook. "Detta är den minsta av de konstgjorda sjöarna. Den är fylld med fisk och det är en populär rekreationsplats, men de allmänna områdena ligger på andra sidan sjön. Kroppen upptäcktes av ett par tonåringar, höga på cannabis. Jag ska visa er vart."

Holbrook ledde dem från vägen till en sten ås med utsikt över sjön.

"Ungarna var precis här, där vi står," sa han. Han pekade sedan ner till kanten av sjön. "De tittade ner och såg soppåsen. De sa att det bara såg ut som en mörk gestalt i vattnet."

"Vilken tid på dagen var dem här?" frågade Riley.

"Lite tidigare än det är just nu" sa Holbrook. "De hade skippat skolan och blivit höga."

Riley absorberade in omgivningen. Solen stod lågt och topparna av de röda stenklipporna på andra sidan sjön såg ut att vara i lågor av ljuset. Det fanns ett par båtar ute på vattnet. Fallhöjden från åsen ner till vattnet var inte långt—bara tio meter kanske.

Holbrook pekade på en plats i närheten där slutningen inte var så brant.

"Ungarna klättrade ner dit för att ta en närmare titt", sa han.

"Det var då de insåg vad det verkligen var."

Stackars barn, tänkte Riley. Det hade varit några decennier sedan hon hade provat marijuana i högstadiet. Ändå kunde hon väl föreställa sig den skräcken att göra en sådan upptäckt under påverkan.

"Vill du klättra ner för en närmare titt?" frågade Bill Riley.

"Nej, det är en bra utsikt härifrån, tack," sa Riley.

Hennes magkänsla talade om för henne att hon var precis där hon behövde vara. Mördaren hade trots allt inte släpat kroppen ner för samma sluttning som ungarna hade gått ner.

Nej, tänkte hon. Han stod här.

Det såg till och med ut som om den glesa vegetationen fortfarande bröts ner lite där hon stod.

Hon tog några andetag och försökte se igenom hans ögon. Han hade utan tvekan kommit hit på natten. Men var det en klar natt eller en molnig? Nå, i Arizona vid den här tiden av året, var chansen stor att natten var klar. Hon kunde minnas att månen skulle ha varit ljus för en vecka sedan. I stjärnljuset och månskenet kunde han ha sett vad han höll på med ganska så bra —möjligen även utan ficklampa.

Hon föreställde sig att han la ner kroppen här. Men vad hade han gjort efter det? Självklart hade han rullat kroppen från avsatsen. Den hade fallit rakt ner i det grunda vattnet.

Men det var något med detta scenario som Riley tyckte kändes fel. Hon undrade igen, som hon hade gjort på planet, hur han kunde ha varit så vårdslös.

Från här uppe på avsatsen kunde han förmodligen inte ha sett att kroppen inte hade sjunkit speciellt djupt. Ungarna hade beskrivit påsen som "en mörk gestalt i vattnet." Från den här höjden hade den nedsänkta påsen sannolikt varit osynlig även under en ljus natt. Han hade antagit att kroppen hade sjunkit, som nyligt döda kroppar gör i färskt vatten, speciellt när de vägs ner med stenar.

Men varför antog han att vattnet var djupt här?

Hon kikade ner i det klara vattnet. I det sena eftermiddagsljuset kunde hon enkelt se den nedsänkta avsatsen där kroppen hade landat. Det var ett litet horisontellt område, inget mer än toppen av ett stenblock. Runt omkring den var vattnet svart och djupt.

Hon tittade runt sjön. Klippor höjde sig överallt ur vattnet. Hon kunde se att Nimbo Lake hade varit en djup kanjon innan dammen hade fyllt den med vatten. Hon såg bara några få platser där man kunde gå längs strandlinjen. Klippornas sidor föll rakt ner i djupet.

Till sitt höger och vänster såg Riley åsar som liknade den där de stod, upphöjd till ungefär samma nivå. Vattnet under dessa klippor var mörkt och visade inga tecken på att någon typ av avsats skulle ligga nedanför.

En känsla av förståelse sköljde över henne.

"Han har gjort det här förut", sa hon till Bill och Holbrook.
"Det finns en annan kropp i denna sjö."

I helikoptern på väg tillbaka till FBI Phoenix Division huvudkontor, sa Holbrook, "Så du tror att det här är ett seriefall trots allt?"

"Ja, det gör jag," sa Riley.

Holbrook sa, "Jag var inte positiv. För det mesta så var jag bara ivrig att få någon bra att arbeta på fallet. Men vad såg du som gjorde att du drog den slutsatsen?"

"Det finns andra avsatser som ser precis ut som den som han knuffade den här kroppen över," förklarade hon. "Han använde en av de andra branta sluttningarna tidigare, och den kroppen sjönk precis som den skulle. Men han kanske inte kunde hitta samma plats den här gången. Eller trodde han kanske att det var samma plats. Hur som helst så förväntade han sig samma resultat den här gången. Men han hade fel."

Bill sa, "Jag sa ju att hon skulle hitta något där."

"Dykare måste söka igenom denna sjö", la Riley till.

"Det kommer att krävas mycket arbete," sa Holbrook.

"Det måste ändå ske. Det finns en annan kropp där nere någonstans. Du kan räkna med det. Jag vet inte hur länge den har varit där, men den är där."

Hon stannade upp och bedömde mentalt vad allt detta kunde säga om mördarens personlighet. Han var kompetent och kapabel. Detta var inte en patetisk förlorare, som Eugene Fisk. Han var mer som Peterson, mördaren som hade fångat och plågat både henne och April. Han var skarp och klar, och han njöt ytterst av att döda—en sociopat snarare än en psykopat. Framför

allt så var han självsäker.

Kanske för självsäker för sitt eget bästa, tänkte Riley.

Det kan mycket väl visa sig vara hans största misstag.

Hon sa, "Mannen vi letar efter är inte någon kriminell luffare. Min gissning är att han är en vanlig medborgare, rimligen välutbildad, kanske med fru och barn. Ingen som känner honom tänker att han är en mördare."

Riley betraktade Holbrooks ansikte medan de pratade. Trots att hon nu visste någonting om det fall som hon inte hade känt till förut, slog det henne att Holbrook fortfarande var kall och avlägsen.

Helikoptern cirkulerade över FBI-byggnaden. Skymningen hade fallit och området nedanför var väl upplyst.

"Titta där," sa Bill och pekade ut genom fönstret.

Riley tittade ner dit han pekade. Hon var förvånad över att se att trädgården av sten såg ut som ett gigantiskt fingeravtryck från där hon var. Det spred sig under dem som ett välkomsttecken. Någon excentrisk landskapsarkitekt hade bestämt sig för att den här bilden, arrangerad av stenar, var bättre lämpad för den nya FBI-byggnaden än vad en planterad trädgård skulle ha varit. Hundratals stora stenar hade noggrant placerats i böjda rader för att skapa illusionen.

"Wow," sa Riley till Bill. "Vems fingeravtryck tror du att de använde? Någon legendarisk antar jag. Dillinger, kanske? "

"Eller kanske John Wayne Gacy. Eller Jeffrey Dahmer."

Riley tyckte det var ett konstigt spektakel. På marken skulle

ingen någonsin gissa att arrangemanget av stenar var något mer än en meningslös labyrint.

Det slog henne nästan som ett tecken och en varning. Detta fall skulle kräva att hon så saker från ett nytt och obehagligt perspektiv. Hon var på väg att utforska nya områden av mörker, mörker som inte ens hon hade föreställt sig

Kapitel 9

Mannen njöt medan han betraktade de prostituerade. Han gillade hur de grupperade sig i hörnet och sprang upp och ner längst trottoarerna, mestadels parvis. Han fann dem vara mycket mer lättretliga än glädjeflickor och eskorter, benägna att lätt förlora sitt humör.

Till exempel, just nu såg han en av dem skrika mot en grupp ohyfsade unga pojkar, som satt i ett långsamt körande fordon och försökte ta bilder på henne. Mannen klandrade henne inte alls. Hon var trots allt här för att göra affärer, inte behandlas som en cirkusakt.

Var är deras respekt? tänkte han med ett småflin. Ungar nuförtiden.

Nu skrattade pojkarna åt henne och skrek oanständigheter. Men de kunde inte matcha hennes färgstarka svar, några av dem på spanska. Han gillade hennes stil.

Han var parkerad längs en rad billiga motell där prostituerade samlades. De andra tjejerna var mindre livliga än den som hade skrikit. Deras försök till att se sexiga ut såg rent ut obehagliga ut i jämförelse, och de var rårare mot männen när de närmade sig. Medan han funderade, så lyfte en av dem upp sin kjol för att visa sina små underkläder till föraren av en långsamt, passande bil. Föraren stannade inte.

Mannen höll ögonen på flickan som först hade fångat hans

uppmärksamhet. Hon stampade runt indignerat och klagade till de andra tjejerna.

Mannen visste att han kunde få henne om han ville ha henne. Hon kunde bli hans nästa offer. Allt han hade behövt göra för att få hennes uppmärksamhet var att köra längs trottoarkanten mot henne.

Men nej, det skulle han inte göra. Han skulle aldrig göra det. Han skulle aldrig närma sig en hora på gatan. Det var upp till henne att närma sig honom. Det var även detsamma med horor han träffade genom en service eller en bordell. Han fick dem att träffa honom ensam någonstans, separat, utan att någonsin fråga direkt. Det skulle se ut om det vore deras idé.

Med lite tur skulle den lättretliga tjejen lägga märke till hans dyra bil och gå direkt mot honom. Hans bil var det perfekta lockbetet. Lika så var det faktum att han klädde sig bra.

Men oavsett hur natten skulle sluta, måste han vara försiktigare än förra gången. Han hade varit slarvig, rullat hennes kropp över kanten och förväntat sig att hon skulle sjunka.

Och en sådan uppståndelse hon hade skapat! En FBI-agents egen syster! Och de hade ringt in experterna från Quantico. Han tyckte inte om det. Han var inte ute efter publicitet eller berömmelse. Allt han ville göra var att tillfredsställa sina begär.

Och hade han inte den rätten? Vilken frisk vuxen man hade inte sina begär?

Nu skulle de skicka dykare ner i sjön för att leta efter kroppar. Han visste vad de kunde hitta där, även efter tre år. Han tyckte

inte alls om det.

Det var inte bara utav oro för sig själv. Konstigt nog kände han sig elak mot sjön. Det kändes motbjudande och inkränkande för honom att ha dykare som undersöker och rotar i varje skrymsle och vrå, en oförklarlig överträdelse. Sjön hade trots allt inte gjort något fel. Varför ska den trakasseras?

Hur som helst så var han inte orolig. Det fanns ingen chans att de skulle kunna spåra någon av hans offer tillbaka till honom. Det skulle helt enkelt inte hända. Han var dock klar med den där sjön. Han hade ännu inte bestämt sig för vart han skulle lägga sitt nästa offer, men han var säker på att han skulle fatta ett beslut innan natten var över.

Nu tittade den livliga tjejen på hans bil. Hon började gå mot honom, med mycket attityd i sina steg.

Han rullade ner passagerarfönstret och hon stoppade in huvudet. Hon var en mörkhyad latinsk tjej, tungt sminkad med tjockt markerad läpplinje, färgglad ögonskugga och hårda välvda ögonbryn som kunde vara tatueringar. Hennes örhängen var stora guldfärgade krucifixer.

"Snygg bil," sa hon.

Han log.

"Vad gör en snygg tjej som du ute, så här sent?" frågade han. "Borde inte du vara i säng?"

"Kanske skulle du vilja stoppa om mig," sade hon och log.

Hennes tänder slog honom som anmärkningsvärt rena och raka. Faktiskt så såg hela hon anmärkningsvärt frisk ut. Det var

ganska sällsynt här ute på gatorna, där de flesta av tjejerna var "pundare", i olika stadier av meth-missbruk.

"Jag gillar din stil," sa han. "Mycket chola."

Hennes leende förstorades. Han kunde se att hon tolkade en 'Latina gangster' som en komplimang.

"Vad heter du?" frågade han.

"Socorro."

Åh, "socorro", tänkte han. Spanska för "hjälp."

"Jag slår vad om att du ger bra socorro", sa han med ett lömskt leende.

Hennes djupa bruna ögon sneglade tillbaka. "Du ser ut som om du kanske skulle behöva lite socorro just nu."

"Kanske behöver jag det," sa han.

Men innan de kunde börja fastställa villkoren körde en bil in på parkeringsplatsen strax bakom honom. Han hörde en man ropa ut från förarfönstret.

"¡Socorro!" skrek han. "¡Vente!"

Flickan drog sig själv upp med en ganska löjlig eskapad av ilska.

"¿Porqué?" skrek hon tillbaka.

"Vente aquí, ¡puta!"

Mannen upptäckte ett spår av rädsla i tjejens ögon. Det kunde inte vara för att mannen i bilen hade kallade henne för hora. Han gissade på att mannen var hennes hallick och checkade in för att se hur mycket pengar hon hade tjänat hittills ikväll.

"Pinche Pablo!" muttrade hon tyst. Sedan gick hon mot bilen.

Mannen satt där och undrade om hon skulle komma tillbaka, och fortfarande vilja göra affärer med honom. Oavsett vilket så tyckte han inte om det. Att vänta var inte hans stil.

Hans intresse för flickan försvann plötsligt. Nej, han skulle inte oroa sig för henne. Hon hade ingen aning om hur lyckligt lottad hon nu var.

Dessutom, vad gjorde han i ett sådant här område? Hans nästa offer borde vara mer elegant.

Chiffon, tänkte han. Han hade nästan glömt bort Chiffon. Men kanske har jag bara sparat henne till ett speciellt tillfälle.

Han kunde vänta. Det behövde inte bli ikväll. Han körde iväg, gottade sig åt sin självbehärskning, trots sitt enorma begär. Han betraktade det som en av sina bästa, personliga egenskaper.

Han var ju en väldigt civiliserad man trots allt.

Kapitel 10

De tre unga kvinnorna i intervjurummet såg inte alls ut som Riley hade förväntat sig. För ett ögonblick tittade hon bara på dem genom envägsspeglarna. De var smakfullt klädda, nästan som välbetalda sekreterare. Hon hade fått veta att deras namn var Mitzi, Koreen och Tantra. Självklart visste Riley att det inte var deras riktiga namn.

Hon tvivlade också på att de klädde sig så acceptabelt när de var på jobb. Då de arbetar för ungefär 2500 kronor i timmen så kunde de säkert investera i utrustade garderober för att tillgodose alla kundernas fantasier. De hade varit kollegor till Nancy "Nanette" Holbrook vid Ishtar Escorts. Kläderna Nancy Holbrook hade på sig när hon dödades varit märkbart oanständiga i jämförelse. Men, tänkte Riley, nu när de inte var på jobb, så ville de nog se respektabla ut.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.